

7451
JERUSALEM

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ

ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

ΤΩΝ ΕΝ ΒΕΡΡΟΙΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ

ΕΠΙ ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΗΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ

Ἐκδίδεται Μέρμνη καὶ Δαπάνη
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Σεπτεμβρίου 4

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ", ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48

1935

Τῶν Πρεσβυτέρων π. Ἀρχαῖος Μ. Χαλ-
κωτάκης καὶ π. Γεωργίου. Ἀποφασισθέντες
ἐν τῇ Μ. Συνόδῳ
ἐν Βερολίᾳ καὶ ἄλλων ὁμοίων
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ

ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

ΤΩΝ ΕΝ ΒΕΡΡΟΙΑΙ Τῇ ΠΟΛΕΙ

ΕΠΙ ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΗΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ

Ἐκδίδεται Μερὶμνη καὶ Δαπάνῃ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ",
1935

Η ΑΓΙΑ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΕΣ ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ ΑΥΤΗΣ
ΑΓΙΟΙ ΣΕΚΕΝΔΟΣ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Υπάρχει ἐν Βερροΐα παράδοσις, ὅτι ἐκεῖ, ὅπου εἶναι σήμερον ἐκτισμένη ἡ οἰκία τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου Σμυρλῆ καὶ τὰ περίεξ οἰκήματα, ὁπῆρχε ναὸς τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς κατὰ τινα μεγάλην πυρκαϊάν τῆς Βερροΐας. Σφίζεται δὲ ἐν ναοῖς τῆς Βερροΐας καὶ εἰκὼν τῆς Ἀγίας.

Οἱ προκατόχοι ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ ὁ Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος Σταμόλης ἠρεύνησαν νὰ μάθωσι τὰ περὶ τῆς ἀγνώστου ταύτης Ἀγίας, ἀλλ' ἐστάθησαν ἀτυχεῖς. Ἡμεῖς ὁρμηθέντες ἐκ τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μητροπόλεως φυλασσομένης ὑπὸ τοῦ Προκατόχου μας εἰκόνας τῆς Ἀγίας καὶ πληροφορηθέντες τὰ κατὰ τὰς ἐρευνας αὐτοῦ, ἐξεγκολουθήσαμεν ταύτας καὶ ἐστάθημεν εὐτυχεστέροι, διότι ὁ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βερροΐας λόγιος Ἱερομόναχος Ἰωαννίκιος Μηλιοπούλος παρέδωκεν ἡμῖν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φυλασσομένην φυλλάδα τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας, ἀνέκουςαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κυριωτίσσης, ὡς ἀναφέρει ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ Ἱερομόναχός τις Κωνσταντίας, πιθανῶς ἐφημέριος τοῦ ναοῦ.

Ἡ φυλλάδα αὕτη εἶναι χειρόγραφος ἐπὶ χάρτου ἡμιμεμβρανώδους διαστάσεων μήκους 20 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτους 14.

Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει εἶναι δεδεμέναι δύο φυλλάδες αὐτοτελεῖς διαφέρουσαι κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ χάρτου, τὸ εἶδος τῆς γραφῆς καὶ τὸν χρόνον τῆς γραφῆς. Τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀγίας καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς τέκνων Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου μετὰ συντόμου Συναξαρίου γραφεῖσαν κατὰ τὸ 1617, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος: «ἐγράφη κατὰ τὸ *ἔρεμ' μηνὶ Σεπτεμβρίῳ γ'*».

Ἡ ὑπογραφή τοῦ γραφέως ἐν εἶδει τζίφρας εἶναι δυσανάγνωστος. Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ τελευταίου φυλλαδίου τοῦ πρώτου μέρους γράφονται δις αἱ συνήθεις κατάραι δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀφήρῃ τὸ βιβλίον τοῦ ναοῦ τῆς Κυριωτίσσης. Εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου τοιοῦτου σημειώματος γράφεται: «ἐγράφη σήμερον *Σεπτεμβρίου γ' ἔτος ἔρεδ'*» (ἤτοι 1666).

Ἡ ὅλη ἀκολουθία εἶναι καλλιγεγραμμένη διὰ χαρακτήρων καλλιγραφικωτάτων· ὁ γραφεὺς ἀντέγραψεν ἐξ ἄλλου ἀρχαιότερου χειρογράφου. Εἶναι μὲν καλλιγράφος, ἀλλ' εἶναι ἀγράμματος, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἀνορθογραφίας καὶ τὴν ἀγνοίαν τῶν περὶ στίξεως κανόνων. Ἐπειδὴ μεταχειρίζεται συμπλέγματα γραμμάτων καὶ λέξεων πολὺ δυσανάγνωστα, καὶ ἐκ τῆς ἀπροσεξίας του εἰς τὴν ὀρθογραφίαν καὶ στίξιν κατὰ τὴν ἀντιγραφὴν, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ και-

μένου είναι δυσκολωτάτη. Ἐκοπίσαμεν πολὺ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν συμβουλευθέντες καὶ εἰδικὺς εἰς τοιαύτας γραφάς, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ ἐδυσκολεύθησαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδραδύναμεν τὴν ἐκδοσιν.

Τὸ δεῦτερον μέρος εἶναι μακροσκελὲς διήγησις τοῦ βίου καὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ἀγίας γεγραμμένη μετ' ὀλιγωτέρᾳ ὁπωσδήποτε συμπλέγματα καὶ εἰς γλώσσᾳ, ὕψος καὶ πνεῦμα τῶν τότε βιογράφων καὶ συναξαριστῶν, ἐγρήψε δέ, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος, ὑπὸ τινος πρεσβυτέρου Γεωργίου τὸ ἔτος 'αχΘα' (1671) μηνὶ 'Ιουνίῳ ζ' (7). Συνεκδίδομεν καὶ ταύτην, ὅπως ἔχει ἀκριβῶς μεθ' ὅλων τῶν ἐν μέρει μυθῶδες κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἀλληγορικὸν τῆς διηγήσεως τῶν θαυμάτων. Ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς φυλλάδος τῆς ἀκολουθίας ἐλλείπουσιν ἐν ἡ δύο φύλλα, εἰς ᾧ περιείχοντο τὰ τροπάρια τοῦ μικροῦ ἐσπερινοῦ, σωζομένων μόνον τῶν ἀποστίχων. Ἐπίσης ἐλλείπουσι καὶ φύλλα, εἰς τὰ ὅποια περιείχοντο τροπάρια τῆς λιτῆς καὶ ἐν τῶν ἀποστίχων τοῦ μεγάλου ἐσπερινοῦ. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ μουσικολογιστοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἐμμ. Φιρλέκα συνεπληρώθησαν τὰ κενά, διωρθώθησαν πολλὰ λάθη καὶ ἐτέθησαν αἱ διὰ τὴν ρυθμικὴν ἐκτέλεσιν τῶν τροπαρίων ἐπὶ τῇ ὁδοῖ τοῦ εἰρμῶ ἀπαιτούμεναι στίξεις.

Ἐν τῷ συναξαρίῳ τῆς ἀκολουθίας ἀναγράφεται «τῷ αὐτῷ μηνὶ δ'» χωρὶς νὰ ὀνομάζηται ὁ μῆν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ «Καὶ νῦν» εἶναι προσόρτια τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου (8ης Σεπτεμβρίου), καίτοι τὰ προσόρτια τῆς Θεοτόκου φάλλονται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ἀναφέρεται, ὅτι ἐγρήψε τῇ γ' Σεπτεμβρίου, ὠρισμένως συνάγεται, ὅτι ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀγίας ἐωρτάζετο κατὰ Σεπτέμβριον καὶ διὰ τῇ 4ῃ Σεβρίου ἀνεξαρκήτως τοῦ τυπικοῦ λάθους, καθ' ὃ ἀναγράφονται ὡς «Καὶ νῦν» Προσόρτια. Ἡ ὑπαρξίς ἐν Βερροίᾳ ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας ἐπιβεβαιῶνται καὶ ἐκ τοῦ συναξαρίου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐγράφετο ἡ ἀκολουθία, ἐσώζετο εἰς τὸ μεσημέριον μέρος τῆς πόλεως Βερροίας περικαλλέστατος ναὸς τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ.

Ἐν τῷ συναξαρίῳ ἀναφέρεται, ὅτι ἡ Ἀγία ἔζη ἐπὶ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Παύλου, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ Μάρκος Αὐρηλίου Πρόβος ἀκμάσας κατὰ τὸ 276—282 μ.Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθη διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεογόνικῃ καὶ τοῖς πέριξ, ὅντος Διοκητοῦ Θεογόνικης τοῦ Κινδιανοῦ. Ὑπ' αὐτοῦ ποικιλοτρόπως βλασησθέντες ἡ Ἀγία καὶ οἱ τρεῖς αὐτῆς παῖδες ἐμαρτύρησαν· οἱ δὲ Χριστιανοὶ Βερροίας συλλέξαντες τὰ μέλη τῶν σωμάτων τῶν ἁγίων ἐθαψαν εἰς τινὰ τόπον, ὅπου ἀργότερον ἔκτισαν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας. Τὰ λείψανα τῶν ἁγίων θὰ ἐσώζοντο μέχρι τῆς πυρκαϊᾶς, ὅποτε θὰ ἐκάλυπτον, διότι καὶ τοῦ ἱεροῦ σκηνίου τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Βερροιώως μόλις ἐσώθησαν ἡ κέρα καὶ τινὰ μέλη τοῦ σώματος ἐκ πυρκαϊᾶς τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ. Σήμερον ἐν τῇ ἀρίστῃ Ἀθήνῃ, ἐν ᾗ φυλάσσονται τὰ ἅγια λείψανα τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου, φυλάσσεται καὶ κέρα ἁγνώστου ἄχρι τοῦδε ἁγίου περισωθέντα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς. Εἰ μεθ' ἐκεῖναι ἅγια αὕτη κέρα εἶναι ἡ τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ.

Ἡ Ἀγία καταγομένη ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐκ μεγάλης καὶ πλούσιας οἰκογενείας ἀφωσιώθη μετὰ τὴν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ χρεῖαν τῆς εἰς τὸ κήρυγμα τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοτικῆς καὶ διερχομένη μετὰ τῶν τριῶν τέκνων τῆς ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐφθάσεν εἰς Ρώμην καὶ ἐπιστρέψασα διήλθε πιθανῶς τὰς Ἀθήνας, Στερεὰν Ἑλλάδα, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν μεταβάσας εἰς Ἐδεσσαν, ἐνθα ἐκέρη Μοναχὴ ὑπὸ τινος Εὐσεβίου Ἱερομονάχου, καὶ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Βέρροιν, πόλιν τότε, ὡς ἀναφέρει ὁ Συναξαριστής, πλούσιαν καὶ μεγάλην, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησεν.

ὑποθέτομεν, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ καὶ ὃ ἐν τινὶ σπηλαίῳ ὑπερβεν τῆς πόλεως Ὑπάτης ναῦκος τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀνεγέρθησαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ καὶ οὐχὶ τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, διότι ἡ Ἀγία θὰ εἶχε διέλθει ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ διδάσκουσα, θαυματουργοῦσα καὶ ἐλεούσα.

Ἀναμφιβόλως ἐτελεῖτο ἐν Βερροίᾳ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους μεγάλη πανήγυρις τῆς Ἀγίας, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν τροπαρίων τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἀναφερόντων περὶ μεγάλης πανηγύρεως τῆς προστάτιδος τῆς πόλεως Βερροίας Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν τριῶν Πλίδων τῆς, σωζομένων εἰσὶ τῶν ἁγίων λειψάνων αὐτῶν. Ἀλλὰ λόγῳ τῆς πυρπολήσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας ἐγκατελείφθη ἡ πανήγυρις, ἀντικαταστάθῃς ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Βερροιώως, νεωτέρου Ἀγίου, προστάτου καὶ τούτου τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην κατὰ τὴν 1ην Αὐγούστου πανήγυριν τῆς Ἀγίας Σολομωνῆς καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς. ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι κυρίως αὕτη ἡ πανήγυρις ἀντικατέστησε τὴν τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ, διότι ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς παρεκκλησίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Σολομωνῆς τιμωμένου, θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ μιᾶς τοιαύτης μεγάλης πανηγύρεως, εἰς ἣν συρρέει μετ' εὐλαθείας πολλὸς λαὸς ἐκ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας. Ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς διηγέσεως τοῦ βίου, τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ, ἡ πόλις τῆς Βερροίας καὶ τὰ πέριξ εὐηργετήθησαν καὶ ἐσώθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ ἡ Ἀγία μετὰ μεγάλης λατρείας καὶ σεβασμοῦ ἐτιμᾶτο, ἐξάγεται ἡ θεαίτης, ὅτι αὐτῆς τῆς Ἀγίας ἡ φήμη καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν εὐλάβεια ἐδημιούργησε τὴν μεγάλην πανήγυριν ταύτην, μεταθεθεῖσαν, τίς οἶδε διὰ ποίους λόγους, εἰς τὴν 1ην Αὐγούστου.

Ἦδη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ, θέλωμεν ἀνασυστήσῃ τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν αὐτῆς.

Ἐγράφομεν ἐν Βερροίᾳ τῇ 23ῃ Φεβρουαρίου 1935

† Ὁ Βερροίας καὶ Νχούσης ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ
ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ. «Μακάριος ἀνὴρ».

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα», ἱστῶμεν στίχους ἐξ ἀνὰ τρία στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. «Ὅτε ἐκ ξύλου».

Ο τε, γῆς πατρίδος ἐκδημεῖν, εἴλω μακαρία σὺν τέκνοις, καὶ ἐπὶ ξένης βιοῦν, πάντα τὰ προσόντα σοι, δοῦσα τοῖς πένησι καὶ τὴν κόμην φιλώσασα καὶ πᾶσαν φυγούσα, κόσμου ματαιώτητα, καὶ κοσμοκράτορα, τότε, τὸν Θεοῦ Θεῖον Λόγον, πᾶσι καταγγέλλουσα μάρτυς, τούτου πάθος Θεῖον ἠκολούθησας.

Ολος, ἀνεδείχθης οὐρανός, Ἱερουσαλήμ θεοφόρε, ταῖς ἀστραπαῖς ἀρετῶν, φαίνουσα τοῖς θαύμασι, σὺν τοῖς νύεσι τρισίνονη γὰρ σου εἰς ἡμᾶς, ἐφώτισεν ὄψις, πᾶσιν ἀμαυύγματα, ἡμῖν ἐκλάμπουσα. Τοίνυν, ἐγκανυχᾶται τοῖς ἄθλοις, τῶν Ἀλεξανδρέων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Βερροιέων ἐπευφῆμει σε.

Χαίροις, Βερροιέων ἡ λαμπρά, πόλις πολιοῦχον εὐροῦσα, καὶ λυτρωτὴν τῶν δεινῶν, μάρτυρα τὴν ἐνδοξον, σεπτήν Ἱερουσαλήμ, ἧς τὸν βίον ἐθαύμασαν, ἀγγέλων αἱ τάξεις, βλέπουσαι ἐν σώματι τοὺς ἀσωμάτων· ἐχθρούς, πάντας τροπώσας εἰς τέλος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων, νῦν ἐποπτευσούσης ἡμᾶς ἅπαντας.

Ἑτέρα καταβασία. «Ποίοις εὐφημιῶν».

Ποίοις ἑαρινοῖς ἄνθεσιν, στεφανώσωμεν τοὺς ἀθλοφόρους, τοὺς ἑαρινὰ κελαδήσαντας, καὶ σκεδάσαντας κλύδωνας, ἐν θαυματουργίαις παραδόξοις, τὰ πληκτικὰ, τῆς πολυθέου ματαιότητος, τὰ ξίφη, τὰ τὴν ἀπάτην κατασφάττοντα, τοὺς εἰλικρινεῖς στρατιώτας, ἀρετὴν τετραρίθμον, τοὺς ὀπλίτας τοῦ Χριστοῦ, εἰρήνην παρέχοντος (1), τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾠμασιν, ἀνυμνήσωμεν τοὺς θειηγόρους, τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως πλεύσαντας, καὶ κατὰ τῆς πλάνης βροντήσαντας καὶ μαρτυρικῶς τελειωθέντας, ἑώας, τὰ ὠραιότατα βλαστήματα, Ἑσπερίας, τὰ ποθεινότατα ἰνδάλματα, τῶν Βερροϊῶν τὰ γέρα, Θειταλῶν τὰ δόγματα, τὰ προσφύγια τῶν πιστῶν, εἰρήνην αἰτούμενα, Θεόθεν καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις νικητικοῖς στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τοὺς ἀριστέας, τοὺς τὰ τῶν εἰδώλων βδελύγματα, καὶ τὰ τῶν τυράννων φρυγῆματα, εὐσεβείας ὅπλοις καθελόντας, τὰ θεῖα, τῆς Ἐκκλησίας ὠραίσματα, τὰ πάσης, τῆς οἰκουμένης ἐντροφήματα, Ἀλεξανδρείας καὶ τὰ ἄνθη, τὰ τῆς Ρώμης θαύματα, τοὺς ἀθλήσαντας ἐν Χριστῷ, εἰρήνην παρέχοντι, τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, τὴν ἱερὰν χάραν τῆς μάρτυρος Ἱερουσαλὴμ ὑποδεξώμεθα· ἰδοὺ ἀπὸ δυσμῶν ἀποδίδεται ἡμῖν, καὶ ἐν τῇ σεβασμίᾳ αὐτῆς ἀποτίθεται σορῶ, χερσὶν ἱεραρχῶν καὶ ἀσκητῶν, καὶ εὐωδίας ἡγιασμένα προχέουσα μύρα, πάντας εὐφραίνει. Διὸ σπουδῇ προσέλθωμεν, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς βλυσόμενων πλουσίως ἀρυσώμεθα, αἰτούμενοι τυχεῖν ταῖς αὐτῆς δεήσεσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. «Θεοτοκίον».

Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις, ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον, ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ

(1) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «τοὺς Χριστοῦ ὀπλίτας, τὴν τετραρίθμον ἀρετὴν, εἰρήνην αἰτούμενοι».

τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμφυχον ἐν φιλοφροσύνῃ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον ἐβλάστησεν ἡμῖν, τὴν Μητέρα Αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεός, καὶ τῶν ἀνεπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

«Εἵσοδος». Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἂν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμύονται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ τῷ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐφροσύνης καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου, θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυ-

νάμεως και ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς και ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία και ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς και σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους και γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν και ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα και συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν και δικαιωθήτωσαν και εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες και ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, και ὁ Παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε και πιστεύσητε και συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός και μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι Θεός και οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σφῶν. Ἐγὼ ἀνήγγειλα και ἔσφρα, ὠνειδισα και οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες και ἐγὼ Κύριος. "Ετι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι και οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω και τίς ἀποτρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρά. Ἦχος α'.

Δαυτικῶς ἀνεβόα Ἱερουσαλὴμ τοῖς τέκνοις αὐτῆς. Ἰδοὺ δὴ τὶ καλὸν ἢ τὶ τεργνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό. Οὐ δεσμούμενοι μόνον φύσεως σχέσει, ἀλλὰ και πίστεως τρόπῳ. "Οθεν οἱ ἅγιοι τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, και τὸν σταυρὸν ἀράμενοι· τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν και πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ και Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Οἱ τρισμέγιστοι ὁμαίμονες, οἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἀγίας Τριάδος, οἱ τὴν ψυχὴν ὠραιότατοι, και μυροθήκη τὸ πανάγιον σῶμα αὐτῶν τελέσαντες⁽¹⁾, Σέκενδος, Σεκενδικος και Κήγορος, πρόμαχοι

(1) Τὰ ἀπὸ τοῦ Σέκενδος και τὰ ἐφεξῆς τροπάρια τῆς Λιτῆς και τὰ δύο τελευταῖα προσόμοια τῶν ἀποστίχων, ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ χειρογράφου.

θεῖοι ἀνεδείχθησαν τῶν πιστῶν. Οἱ και καλῶς ἀγωνισάμενοι κατὰ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ Χριστοῦ ἀνεδήσαντο, και πρεσβεύουσιν Αὐτῷ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Τὴν τυράννου μανίαν μὴ δειλιάσαντες, τοῦ Χριστοῦ δὲ τὴν πίστιν τρανῶς κηρύξαντες, ξεσμούς και δαρμούς και βασάνους παντοίας ὑπεμείνατε, Σέκενδε, Σεκενδικε και Κήγορε. Δι' ὃ σὺν τῇ μητρὶ ὑμῶν Ἱερουσαλὴμ, τοὺς στεφάνους ἀναδησάμενοι, σὺν ἀγγέλοις χορεύετε, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Λαμπρά και φωταυγὴς ἐπέλαμψε σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σεκενδου, Σεκενδικου και Κηγόρου, σὺν τῇ μητρὶ αὐτῶν Ἱερουσαλὴμ, οἵτινες γενναίως ἀθλήσαντες, τυράννου τοῦ δυσεβοῦς καθεῖλον τὴν πλάνην. "Οθεν νικηταὶ ἀναδειχθέντες, τὸ στέφος ἐκομίσαντο παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν και ἀπαύστως αἰτούνται σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλάγιος α'.

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ, πόλις Βέρροια· εὐφραίνου και ἀγάλλου ἐόρτια χορεύουσα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἱερουσαλὴμ, Σεκενδου, Σεκενδικου και Κηγόρου· οὗτοι γὰρ ὡς δοῦλοι τοῦ Σωτῆρος πιστοὶ, καρτερικῶς ἠγωνίσαντο, και βασάνους παντοίας ὑπομείναντες, τοὺς τυράννους κατήσχυναν. Ἄλλ' ὃ μάρτυρες πανευκλεεῖς, οἱ παρρησίᾳ κηρύξαντες τὸ ὄνομα Χριστοῦ τὸ μέγα, Αὐτὸν δυσωπεῖτε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Και νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν Σε Θεοτόκε Παρθένε

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ τῶν μαρτύρων κρηπὶς, τῶν Ἀσκητῶν και τῶν Ὁσίων τὸ καύχημα, ἡ πάλοι καταβαλοῦσα, δαιμονικὰς μηχανάς, και τυράννων πλάνην δεισιδαίμονα, και νῦν ἐπηρείας, τὰς ἐθνικὰς διολέεσσα, και τῇ πατρίδι, ἀσφαλὲς φυλακτήριον, ἀναδέδειξαι

κρατερῶς ἐναθλήσασα (1). Ὅθεν ὑποδεχόμενοι, τὸ θεῖόν σου σκήνωμα, καὶ προσκυνοῦντες σὺν πόθῳ, καὶ ἀσπαζόμενοι μέλπομεν, Χριστὸν δυσωποῦντες, διὰ σοῦ ἡμῖν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ.

Χαίροις Μαρτύρων θεῶν τετράς, τῶν ἀρετῶν τὰ καθαρὰ κατὰ γόγια, κρατῆρες τὸν θεῖον οἶνον, τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα οἱ προχέοντες· μαστοὶ οἱ τὸ γάλα, τῶν ἱαμάτων πηγάζοντες, ἄστρα τὸ φέγγος, τῆς ἀληθείας πυρσεύοντα, καὶ τὰ πέρατα, φωταυγίαις λαμπρύνοντα. Μάρτυρες μεγάλωνυμοι, οἱ νύκτα μειώσαντες, τῆς ἀγνωσίας καὶ πάντων, τὰς διανοίας φωτίσαντες, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ

Πάντα τὰ τῶν βασάνων δεινά, τῶν αἰκισμῶν καὶ τῶν ξεσμῶν τὰ μαρτύρια, γενναίως ὑπενεγκόντες, τέκνα καὶ μήτηρ ὁμοῦ, τῶν τυράννων πλάνην κατηδάφισαν· καὶ γὰρ ἐκκεντούμενοι, ὀβελισκοῖς καὶ ὄνυξι, καὶ ἐν σιδήρῳ, καὶ πυρὶ δαπανώμενοι, οὐκ ἐκämpθησαν, οὐ Χριστὸν ἀληργήσαντο. Ὅθεν καὶ ἀπολαύουσι, τῆς νίκης τὸν στέφανον, καὶ σὺν μαρτύρων χορείαις, ἐν οὐρανοῖς ἐπαγállονται· μεθ' ὧν ἐξαίτουνται, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡμέρα πανέορτος καὶ πανεύσημος, δαδουχοῦσα μυστικῶς ἡλίον τηλαυγέστερον, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἀνακομιδὴν ποιουμένων τῆς σεβασμίας κάρας τῆς Μάρτυρος· αὕτη γὰρ ἀοράτως, τῶν οὐρανίων ἀψίδων καταπτᾶσα, ἡμῖν πάρεστι, τὰς καρδίας ἡμῶν ἀοράτως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦσα, τῇ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες, χορεύσωμεν τὰ προσέορτια, καὶ τὴν ἔνδοξον μάρτυρα σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς εὐφημήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ἱερουσαλήμ πολὺαθλε, ἡ τὴν γυναικεῖαν ἀσθένειαν ἀποβαλοῦσα, καὶ

(1) Ὁ στίχος «ἀναδέδειξαι κρατερῶς ἐναθλήσασα» ἔλλειπει ἐκ χειρογράφου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει μόνον τὸ παρὸν προσόμοιον, τὰ δ' ἔλλείπονται ἔτερα δύο ἀνεπληρώθησαν, ὡς εἴρηται.

στερεῶς ἀγωνισαμένη. Χαίροις τριστέλεχον ἄθροισμα, καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἰσάριθμον. Χαίρετε Σέκενδε, Κήγορε καὶ Σεκένδικε, οἱ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν καθελόντες. Χαίρετε τὸ ἡμέτερον κλέος καὶ καύχημα, οἱ πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως εὖρωμεν ἔλεος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς τῆς ἐορτῆς.

Σήμερον στεριωτικάι πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικῆ θεία προέρχεται· σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμῶνυμόν σου δόξαν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Ἱερουσαλήμ ἀθληφόρε, σὺν τοῖς τέκνοις Πανένδιξε. Ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὸν Ὅρθρον.

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος. Τροπᾶριον τῶν Ἀγίων (δίς) καὶ «Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου».

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α'.

«Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ» (1).

Τὴν ἔνδοξον Χριστοῦ, τετρακτὴν τῶν μαρτύρων, Τριάδος τῆς Σεπτῆς, τοῖς τῆς πίστεως ὅπλοις, στερεῶς ὑπερμαχήσασαν, καὶ τὸν δόλιον κτείναςαν (2), πάντες ἄσμασι, χρεωστικῶς (3) ἀνυμνοῦντες, τὴν ἀήτητον, σὺν τοῖς συγγόνις νῦν μάρτυρα, Χριστοῦ ἀνυμνήσωμεν (δίς).

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· Σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώξεις τοὺς δούλους σου.

(1) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «Χορὸς ἀγγελικὸς»

(2) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «Καὶ δόμον κτίσασαν»

(3) Ἡ λέξις χρεωστικῶς ἔλλειπει ἐκ τοῦ χειρογράφου.

Εἰς τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

«Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον».

Κοσμικῆς προσπαθείας τὸ εἰδεχθές, ἀπορρίψασα μάρτυς τὸν ἐλαφρόν, ζυγὸν προθυμότατα, τοῦ Κυρίου ἀνέλαβες, πενομένοις πλοῦτον, τὸν σὸν διανείμασα, καὶ ἀσκήσει ξένη, Θεὸν θεραπέυσασα, Ὅθεν καὶ μαρτύρων, κοσμηθεῖσα στεφάνῳ, τρισὶν ἅμα τέκνοις σου, τῷ Δεσπότη παρίστασαι, Ἱερουσαλὴμ παναοίδιμε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄβου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν. Φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ Σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω Σοι· πρέσβευε τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι τὴν ἄφεσιν· Σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός Σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον. Κάθισμα Ἦχος δ'.

«Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ».

Ἀσκητικῶς πρὸς νοητὰς παρατάξεις, ἐτοιμασθεῖσα τὰς λαβὰς περιεῖλες, τῶν δυσμενῶν, τὸν πλοῦτόν σου τοῖς πένησι, νείμασα κατέλιπες, τὴν ζωὴν νῦν τὴν κάτω, παῖδας ἐπαλείψασα, πρὸς ἀθλήσεως πόνους· καὶ σὺν αὐτοῖς ἐστέφθης πρὸς Θεοῦ, Ἱερουσαλὴμ ὁσιομάρτυς ἔνδοξε.

(Δίς)

Θεοτοκίον

Τὸν ἐν ὑψίστοις σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, συνεδρεῦοντα Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνερμηνεύτως τέτοκας Θεόνυμφε, ὃν Ἀγγέλων τάγματα Χερουβὶμ, Σεραφίμ τε, μέλπουσι γηθόμενα, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα. Αὐτὸν δυσώπει Δέσποινα Ἀγνή, πάντας κινδύνων ρυσθῆναι τοὺς δούλους σου.

Οἱ Ἄνα βαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον

«Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν».

Στίχος: Πολλοὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοί.
(Ζήτει Δεκεμβρίου 4 τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας).

Μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν. Ἦχος πλ. δ'.

Δόξα: Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων πρεσβείαις.

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς ἀστέρας τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑμνήσωμεν Σέκενδον, Σεκένδικον καὶ Κήγορον· οὗτοι γὰρ πορφύραν ἐξ αἵματος σπολίσάμενοι φαιδράν, τῷ Βασιλεῖ Χριστῷ παρίστανται, σὺν χοροῖς μαρτύρων πρεσβεύοντες, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ ΚΑΝΩΝ τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ εἱρμοῦ εἰς ἔξ καὶ τῶν Ἀγίων εἰς τέσσαρα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἱρμός. Ἦγρὰν διδοεύσας ὥσει ξηράν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς.—Παθὼν με ταράττουσι...

Σωτήρα τεκοῦσαν.—Νοσοῦντα τὸ σῶμα...

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων—Ὠδὴ Α'—Ἦχος δ'.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου».

Σωτήρα φιλόανθρωπον, ἐπιποθοῦντες οἱ Μάρτυρες, σωμάτων ἡλόγησαν μελλόντων φθίρεσθαι· οὗς ὑμνήσαι νῦν, προθέμενόν με Λόγε, τὸν λόγον χαρίτωσον, θεοῖς χαρίσμασιν.

Ειρήνης ὁ πρῦτανις, καὶ παροχεὺς τῶν δυνάμεων, εἰρήνην παρέσχετο, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς δυνάμεσιν, ἡμῶν καὶ ἐν τῷ κράτει, τῷ τούτων εἰργάσασθε, Μάρτυρες δύναμιν.

Παγίς συνετρίβη σοι, τῶν θηρευτῶν Παναοίδιμε, καὶ βρόχους ἐξέφυγες, ἀναπετάσασα, πρὸς αἰθέριον, σὺν ᾧ αὖ νεοσσοῖς σου, Θεοτοκίον
ὕψος καὶ κατάπαισιν, τὴν διαμένουσαν.

Τὰ νέφη κυκλοῦσι με, τὰ τῶν παθῶν κόρη Δέσποινα, καὶ ζόφος καλύπτει με, τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ σκέδασον, αὐτὰ Παρθενομήτορ, τῇ αὐρᾷ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ Πάναγνε.

Ἔτερος Κανὼν τῶν αὐτῶν Ἀγίων Μαρτύρων.

ᾠδὴ Α'. — Ἦχος πλ. δ'. — Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μαρτύρων δεξάμενος συγγενῶν, λιτὰς εὐπροσδέκτους, ὡς οἰκτιρῶν καὶ συμπαθῆς, οἰκτιρόν με Πάτερ τὸν ἐν ζάλῃ, καὶ ἐν πελάγει δεινῶν χειμαζόμενον.

Ανύστακτοι πρέσβεις πρὸς τὸν Θεόν, Σεκένδιξε Θεῖε, σὺν ὁμαίμοσι τοῖς κλεινοῖς, μετὰ τῆς συνάθλου μητρὸς σου, τῶν συνεχόντων παθῶν με λυτρώσασθε. Θεοτοκίον

Τὰ ὁμμάτά μου τείνω τὰ τῆς ψυχῆς, πρὸς Σὲ τὴν τεκοῦσαν, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, κάμφητι τῷ πάθει τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἐξελοῦ με τῶν νόσων καὶ θλίψεων.

Καταβασία.—Σταυρὸν χαράξας.

ᾠδὴ Γ'. «Τῆς Θεοτόκου». Ὁ Εἰρμός.—«Οὐρανίας ἀψίδος»

Προστασίαν καὶ σκέπην.—Ἰκετεύω Παρθένε...

Εὐεργέτην τεκοῦσα... —Χαλεπαῖς ἀρρωστίαις...

Τῶν Ἀγίων. «Τοῦ σεὺς ὁμολόγους».

Ηπάλοι τῷ σκότει κρατουμένη, νυνὶ δὲ κοιμῶσα τοῖς καλοῖς, Αἰγύπτου πόλις πάνσεμνε, μεγάλη Ἀλεξάνδρεια, τοῖς σοῖς σπαργάνοις γάνυται, καὶ τῶν σῶν τέκνων αἰοῖδιμε.

Νοήσασα κόσμου τὸ σκιῶδες, ἰστάμενον Μάρτυς οὐδαμῶς, τὰ τούτου πάντα σκύβαλα, καλῶς ἡγήσω πάνσεμνε, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκέρδισας, πανοικεσίᾳ ἀθλήσασα.

Ιῆρευσαν βάσανοι καὶ φλόγες, ὡς θύματα μάρτυς ἐκλεκτά, τερπνὰ ὀλοκαρπώματα, Χριστοῦ καλλιερήματα, τῶν σῶν υἱῶν τὰ σώματα, καλλίπαις καὶ ἀξιάγαστε.

Ελύθη κατάκριμα τῆς Εὐας, ἀφ' οὗ Θεοτόκε σὸς καρπός, ὥραϊος ἐπεσπλάσατο, τῶν γυναικῶν συστήματα, τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐνδοθεν, κατανοοῦντα τὸ κάλλος αὐτοῦ.

Εἰρμός ἄλλος.—«Σὺ εἰ τὸ στερέωμα»

Υλὴ νοσημάτων μοι, καὶ πειρασμῶν ἀγνὴ γέγονεν. ἁμαρτιῶν τὸ βαρὺ φορτίον, ἀλλ' αὐτοῦ με ἐκλύτρωσαι.

Ιλέων μοι γενέσθαι, τῷ χαλεπῶς τανῦν ἔχοντι, τῶν δυσχερῶν δέομαι, ταχέως ἀπαλλάξατε Μάρτυρες

Σπεύσατε θερμότατοι, τῆς χαλεπῆς με νῦν μάστιγος, καὶ φοβερᾶς ταχὺ ἀπαλλάξαι, πρὸς ὑμᾶς καταφεύγοντα. Θεοτοκίον

Νόμων κατεφρόνησα, τῶν σωστικῶν ἀγνὴ Δέσποινα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ἀλλ' ἐγγυητὴς μοι, τρυχομένῳ γενήθητι.

Καταβασία.—«Ράβδος εἰς τύπον».

Κάθισμα. Ἦχος α'.—Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν ἐνδοξον Χριστοῦ, τετρακτὺν τῶν Μαρτύρων, Τριάδος τῆς σεπτῆς, τοῖς τῆς πίστεως ὄπλοις, στερεῶς ὑπερμαχήσασαν, καὶ τὸν δόλιον κτείνασαν, πάντες ἄσμασι, χρεωστικῶς εὐφημοῦντες, τὴν ἀήττητον, σὺν τοῖς συγγόνις νῦν Μάρτυρα, Χριστοῦ ἀνυμνήσωμεν.

Ἔτερον Ἦχος πλ. δ'.—Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κοσμικῆς προσπαθείας τὸ δυσαχθές, ἀπορρίψασα Μάρτυς, τὸν ἐλαφρόν, ζυγὸν προθυμότητα, τοῦ Κυρίου ἀνέλαβες, πενομένοις πλοῦτον τὸν σὸν διανείμασα, καὶ ἀσκήσει ξένη Θεὸν θεραπεύσασα. Ὅθεν καὶ Μαρτύρων, κοσμηθεῖσα στεφάνῳ τρισὶν ἡμέραις τέκνοις σου, τῷ Δεσπότη παρέστηκας, Ἱερουσαλὴμ Παναοίδιμε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐφορτίζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον. Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε. . . (ἰδὲ ἐν σελ. 14).

(Ἐκ τοῦ χειρογράφου ἐλλεῖπει Θεοτοκίον)

ᾠδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.—Εἰσακήκοα, Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν ταραχόν.—Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον.

Ἀπολαύοντες Πάναγνε. . . —Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα...

Κανὼν τῶν Ἁγίων. «Τὴν ἀνεξιχνίαστον».

Ρεῦσαντες οἱ χεῖμαρροι τῶν ἀλγυνῶν, Σέκενδε Σεκένδικε καὶ Κήγορε, Τριάδος οἶκοι, καὶ θεσπέσιοι ναοί, εὐσεβείας ἄσειστον, δόμησιν ὑμῶν οὐ κατέσεισαν.

Ολον ἐκ τεσσάρων Σε Μάρτυς Χριστοῦ, Σέκενδε ἐν ξύλῳ τα-
νύσαντες, τῆς γῆς ἐν ῥόβδοις, κατηκίζοντο σφοδρῶς, οἱ
ἀπηνεῖς καὶ κόρυθα, τῇ Σῇ κεφαλῇ ἐπυρπόλησαν.

Υλαῖς ὑπερθρέψαντες τὴν φλόγα δεινὴν, καὶ δαψιλεστάτην οἱ
ἄνομοι, Κήγορε Μάρτυς, ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς, σὲ ἐφαπλοῦσι,
χαίροντα, καὶ δοξολογοῦντα τὸν Κύριον. Θεοτοκίον

Τὴν ἀνεξιχνίαστον καὶ ὑπὲρ νοῦν, σάρκωσιν Παρθένε τοῦ τό-
κου σου, κατανοήσας, ὁ Χορὸς τῶν Προφητῶν, ὑπερφυῶς
ἐκραύγαζον: Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Κανὼν ἄλλος. «Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου».

Ασθενεῖαις τηρόμενον, καὶ χαλεπωτάταις ὁδύναις σώσατε, τὸν
Ἰμῶν τῇ σκέπῃ Μάρτυρες, νῦν προσπεφυγότα καὶ δεόμενον.

Κατηνέχθην εἰς πέταυρον, Ἄδου ταῖς ὁδύναις καταποντούμε-
νος, ὡς σωτήρες ἀνασώσατε, συνοχῇ καρδίας με δεόμενον.

Εν ὁδύνῃ καρδίας μου, Ἱερουσαλήμ, Σεκένδικε ἔνδοξε, θεεῖ Σε-
κενδε καὶ Κήγορε, νῦν παρακαλοῦντα εἰσακούσατε.

Θεοτοκίον

Συνεχούσης ὁδύνης με καὶ ἀρρωστημάτων δεινῶν ἀπάλλαξον,
ἱκετεύω Σε Θεόνυμφε, ὡς τὸν πάντων κτίστην σωματώσασαν.

Καταβασία.—Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὠδὴ Ε'.—Ὁ Εἰρμός. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐμπλησον ἀγνή. . . — Λύτρωσαι ἡμᾶς. . .

Λῦσον τὴν ἀγλύν. . . — Ἰασαὶ Ἀγνή. . .

Κανὼν τῶν Ἁγίων. «Ἐξέστη τὸ σύμπαντα».

Σοφῶς τὸν πανίερον, ἀσκήσει τὸν πρότερον, βίον σου ρυθμί-
σασα θεόφρον, καὶ ἐγκρατεῖα καταμαράνασα, πάθη τῆς
σαρκὸς τὸ τοῦ Χριστοῦ, Πάθος ἐξεικόνισας, ἐν ἀσπίλοις σου
υἷεσιν.

Αλάστορα τύραννον, Κιντιανὸν ἐν στάσει, Μάρτυς γενναίω-
φρον καθελούσα, σὺν τοῖς συνάθλοις καὶ θείοις τέκνοις σου,
Ἱερουσαλήμ τὴν ἐν Θεῷ, πόλιν ἐκληρώσασθε, τοῖς ἐχθροῖς ἀπροσ-
πέλαστον.

Λόγοις σου ἐπτέρωσας, τοὺς εὐγενεῖς πανεύφημε, παῖδάς σου
οὐδόλως τῶν βασάνων, τὸ πῦρ πτοεῖσθαι, μηδὲ τὰ σκώμ-
ματα, μόνον τε συλλήπτορα Χριστόν, ἔχοντας ἐφώλλεσθαι, κατ'
ἐχθρῶν ἀνδρικότατα. Θεοτοκίον

Η πρόφην ἠφάνισται, κατὰ τῇ γεννήσει Σου, Σοῦ γὰρ εὐλο-
γίας δεξαμένης, ἡμεῖς Παρθένε, πάντες ἐρύσθημεν, τῆς
προγονικῆς ἀρᾶς. Ὅθεν εὐλογοῦμέν Σε, Πανευλόγητε Δέσποινα.

Ἄλλος Κανὼν. «Ἰνα τί μέ ἀπώσω».

Ταχυνοὶ παραστάται, Μάρτυρες φιλόφρονες καὶ συμπαθέ-
στατοι, τὸν ἐν κλίνῃ νῦν με, τῆς δεινῆς ἀρρωστίας τηρόμενον,
καὶ ἐκ κατωτάτου, τοὺς στεναγμοὺς ἐκπέμποντά με, σπλαγχνι-
σθέντες ἰάσασθαι δέομαι.

Ολεθρίων παθῶν με, καὶ ἀλλεπολλήλων κινδύνων καὶ θλί-
ψεων, ἐμπεσόντα καὶ πόνοις, καὶ δριμύεις ὁδύναις τηρόμε-
νον, ταῖς ἀλεξικάκοις, καὶ ρωστικαῖς ὑμῶν πρεσβείαις, ἐξ αὐτῶν
ἀνασώσατε ἅγιοι.

Αἰθυμίαις χρωμένῳ, δαίμονες ἐπέθεντο καὶ κατηκίσαντο, παρ-
οδεύοντά με, καὶ τῶν ἐντολῶν σου ἐξερχόμενον, ἀλλ' ὡς τὸν
εἰς χεῖρας, Σῶτερ ληστῶν ἐμπεποκότα, τῶν Ἁγίων εὐχαῖς με
ἰλέωσον. Θεοτοκίον

Σωτηρίας Σε τεῖχος, ἄκραντε ἀκράδαντον πάντοτε ἔχοντες, οἱ
ταῖς ἀνηκέστοις, συμφοραῖς περιπίπτοντες Πάναγνε, καὶ ἐν
ἀσθενεῖαις, καὶ πειρασμοῖς τοὺς Σοὶ θαρροῦντας, καὶ πρὸς Σε
καταφεύγοντας ἰασαὶ.

Καταβασία.—Ὁ τρισμακάριστον ξύλον».

Ὠδὴ Σ'.—Ὁ Εἰρμός.—Τὴν δέησίν μου ἐκχεῶ.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. . . — Προστάτιν Σε. . .

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς. . . . — Ἐν κλίνῃ νῦν. . .

Κανὼν τῶν Ἀγίων.—Τὴν θεῖαν ταύτην.

Εἴν ξύλῳ νῦν σε μετάρσιον, τανύσας ἐν ὀρθίῳ τῷ σκήματι, πλευρᾷ ἐσπάραιτε, καὶ τῶν σαρκίων οὐκ ἐφείδετο, ὁ ἀπεινὴς διώκτης καὶ τύραννος.

Αῤγοῖς ἵπποις προσδέσαντες, Σεκένδικον τὸν μέγαν κατήκτον, οἱ ἀνομώτατοι, ἐπὶ δὲ πέτρας συρόμενος, τῷ ποθουμένῳ χαίρων, Χριστῷ προσήνεκται.

Δαβὶδ τοῖς Μάρτυσιν ἤχησον, εὐάρμοστον καὶ θεῖον μελῶδημα, ἀναβαλλόμενος, μέλος εὐφραΐνον τὸν Κύριον Ὡς θαυμαστὸς εἰ ψάλλων ἐν τοῖς Ἀγίοις Σου. Θεοτοκίον

Ωραῖος κάλλει ὁ τόκος σου, τῇ φύσει τῆς Θεότητος ἄχραντε, ὑπὲρ ἀνθρώπων Υἱός, σαφῶς ὑπάρχων ὡραίαν Σε, καὶ ἐκλεκτὴν εὐρών Σε Σοὶ κατεσκήνωσεν.

Ἄλλος. «Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ».

Ιάσεων ποταμοῖς, ὑμῶν ἡ θήκη ἐκάστοτε, προέχει τῆς ἐν αὐτῇ, πιστῶς καταφεύγουσι. Κάμοι οὖν ὁμβρήσατε, αὐχημερῖα πόνων τηκομένην δρόσον Ἄγιοι.

Νοσοῦντα παντοδαπά, νοσήματα χαλεπώτατα, πολλάκις θαυματουργοί, δειχθέντες ἰάσασθαι. Συνήθως οὖν ἅγιοι, καὶ ἐμοῦ τοὺς πόνους, ἐλαφρύναντες κουφίσατε.

Υπνοῦντα ὕπνον βαρύν, τῆς ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἐκ τούτου με ἀθληταί, ἐγείρατε δέομαι, καὶ σώσατε κάμνοντα, ταῖς ὑμῶν ἀγρύπνοις, πρὸς τὸν Κύριον ἐντεύξεσιν. Θεοτοκίον

Μητέρα Σε τοῦ Θεοῦ, σαφῶς εἰδὼς Ποναμώμητε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, τοῦ μόνου Βασιτάσαντος, θαρρῶν Σοὶ προσέρχομαι, καὶ αἰτοῦμαι ἄραι, τὸ δυσβάστακτον φορτίον μου.

Καταβασία.—«Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάχνοις».

Κοντάκιον—»Τὰ ἄνω ζητῶν».

Ἀσκήσει θερμῇ τὰ πάθη θανατώσασα, ἀθλήσει στερεᾷ τυράννους καταισχύναςα, οὖν τοῖς τέκνοις, ἐνδοξε, τὸν ἀρχαῖον Μάρτυρ ἀντίπαλον, πτερνιστὴν ἡμῶν καταβέβληκας νεανικῶς, καὶ νίκης οὐρανόθεν στέφος εἴληφας.

Οἶκος.

Λόγον Θεοῦ παράσχο μοι, Λόγε, ὁ τὸ εἶναι τοῖς οὐσι παρέχων Θεὸς τῷ λόγῳ, μόνε Προάναρχε, ἵνα εὐλόγως τοὺς σοὺς ὀπλίτας εὐφημήσω, καὶ μέλψω ὧδαῖς ἁσμάτων, τοὺς τῶν δαιμόνων διώκοντας πνεύματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἀλογίαν τῶν ἀθέων τυράννων ἐλέγξαντας, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κηρύξαντας τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονον. Δι' ὃ καὶ νίκης οὐρανόθεν στέφος εἴληφασιν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ' τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Ἱεροσαλὴμ καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου.

Στίχ. Πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἄνω σὺν τέκνοις.

ᾠκῆσε Παύλου τὴν ἐπώνυμον πόλιν.

Ἀμφὶ τετάρτῃ Ἱερουσαλὴμ κράτος ἐτήθη.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου, τὸ γένος εὐσεβῆς, ἐκ πόλεως ὀρμωμένη Ἀλεξανδρείας. Τραφεῖσα οὕτω καὶ παιδευθεῖσα καὶ γράμμασιν ἱεροῖς ἐντυγχάνει. Παρά τε τῶν γεννητόρων ἐν σερμυνίῳ τινὶ καταλεχθεῖσα, ἐξ ἐκείνων δέ, ὡς εἰπεῖν, τὴν καρδίαν μέλιτι, ὥσπερ γλυκανθεῖσα καὶ τῆς ἐκείθεν αἵγλης τὸ ὄμμα κατεφωτίσθη τῆς ψυχῆς. Πάντα οὖν τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ καὶ ἡδέα σκύβαλα ἤγειτο.

Εἰ καὶ ἄκουσα παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ ἀκουσίως ἀνδρὶ ἐκδίδεται καὶ τριῶν παίδων μήτηρ γνωρισθεῖσα ἀρρένων. Σεκενδος, Σεκένδικος καὶ Κηγόρος οὗτοι ἐκαλοῦντο. Ἐλαχε τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀποθανεῖν, χηρεῖα τε ταύτην ὑπελθεῖν. Ἀφ' ἧς τῆς πόλεως ἀπάρασσα καὶ πόλιν ἐκ πόλεως διήρχετο μετὰ γε τῶν τέκνων αὐτῆς κηρύττουσα τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν καὶ ποιητὴν πάντων. Κατήντησε μέχρι τῆς πρεσβυτέρας τῶν πόλεων Ρώμης. Ἐν ταύτῃ τε τὸν Χριστὸν κηρύξασα καὶ ἐν τοῖς μέρεσι Ἐδέσσης ἐλθοῦσα, παρὰ τινος μοναχοῦ, Εὐσεβίου καλουμένου καὶ τῷ τῆς ἱερωσύνης ἀξιώματι ἀξιουμένου, ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀγία τὸ μοναχικὸν ἐπενδύεται σχῆμα καὶ τῶν Λυτικῶν μέρος καταλαβοῦσα ἐν μιᾷ τῶν πόλεων τυγχάνει περιφανεῖ καὶ πολλῶν ἡδέων πεπλουτισμένη. Βέρροια αὕτη ἦν, καὶ ἐν αὐτῇ τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέφουσα, Κινδιανῇ δὲ τῶν Θεσσαλονικέων Δουκὶ μνησεται. Καὶ αὐτὸς ὁ Δοῦξ ἐν αὐτῇ τῇ Βερροίᾳ γίνεται καὶ αὐτοῦ εἰς ἐξέτασιν ἡ ἀγία γίνεται σὺν τοῖς υἱεσὶ τριῶν. Καὶ ἐπεὶ εὖρε τούτους τῇ πίστει

ἀρραγεῖς, ἐρωτηθέντας πρότερον παρά τοῦ Δουκὸς τὴν κλῆσιν καὶ πατρίδα καὶ τοῦ γένους τὴν ὑπαρξιν, «Πείσθητί μοι — φησὶν — ὦ γύναι, καὶ προσελθοῦσα θύσον τοῖς μεγάλοις Θεοῖς, οἳ σε τοιούτων υἱῶν μητέρα ἀνέδειξαν. Εἰ δ' οὖν, πικροῖς καὶ ἀνιλέοις θασάνοις σε οὖν τοῖς υἱοῖς σου παραδώσω». Ἡ δὲ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἔφη Ἱερουσαλήμ· Ἡμεῖς ζῶντι καὶ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ θύειν μεμαθήκαμεν· ξοάνοις δέ, κωφοῖς Θεοῖς, οἳ τοὺς αὐτοὺς λατρεύοντας ὁμοίους ποιοῦντες, οὐδὲ ἀκοῦσαι ἀνεχόμεθα. Ταῦτα Κινδιανὸν εἰς θυμὸν ἐλάσαντα ἐν πεπυρακτωμένῃ ἐσχάρῃ τὸν Κήγορον ἀνακλιθῆναι κελεύει, ὁδελίσκοις δὲ καὶ αὐτοῖς πυρακτωμένοις ταῖς ρισὶ κατακεντᾶται. Οὗ γενομένου, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο. Εἶτα τὸν Σέκενδρον ἐν ξύλῳ χεῖρας καὶ πόδας δεθέντα, κελεύει ῥάβδοις τύπτεσθαι. Εἶτα ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν πεπυρακτωμένην ἐπιθεῖναι περικεφαλαίαν, ἐν οἷς πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Εἶτα καὶ αὐτὸν τὸν Σεκένδικον ἐν ἀγρίοις ἵπποις ἐλαθῆναι προστάσσει ὑφ' ὧν καὶ συραεῖς, εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ αὐτὸς τὸ πνεῦμα παρέθετο. Αὐτὴν δὲ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐν ἱκρίῳ ἀναρτηθεῖσαν ὄνυξι σιδηροῖς τὰς αὐτῆς τιμίας σάρκας προσέταξε ξέεσθαι, ὑφ' ὧν ἀβλαβῆς διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ διαφυλαχθεῖσα καὶ ἐτέρας δεινὰς θασάνους ὑπομείνασα, ὕστερον προστάξει τοῦ παρανόμου Δουκὸς τὴν κεφαλὴν ἀπετιμήθη. Τινὲς δὲ τῶν φιλοχρίστων νύκτωρ περιωρεύσαντες ἐν τῷ πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως Βερροίας τόπῳ κατέκρυψαν, ἐν ᾧ μετέπειτα ἱδρύεται ὁ νῦν ὀρώμενος θεῖος ναὸς καὶ παραδόξῳ ἐν αὐτῷ τελουμένων θαυμάτων εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δοξαζομένου ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ.

ᾠδὴ Ζ'. — Ὁ Εἰρμός. — Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν... — Θελητὴν τοῦ ἐλέους...

Θησαυρὸν σωτηρίας... — Σωμάτων μαλακίας...

Κανὼν τῶν Ἀγίων. «Ὁ διασώσας ἐν πυρί».

Στῶμεν ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ χαριστηρίοις ἐν ὕμνοις, δοξολογῶμεν αὐτοῦ, τοὺς ἱεροὺς ἀθλοφόρους καὶ Μάρτυρας, ὑπερύμνητε λέγοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἰ.

Υμνοὶς σχολάσασα σεμνή, καὶ ταῖς ἀνενδότοις μελέταις, τῶν θεοπνέυστων διδασκῶν, ἐγκρατεῖα καὶ πόνοις τὸ πρότερον, τὸν Θεὸν θεραπεύσασα, τῆς εὐκλείας ἡξιώθης τῆς τῶν Μαρτύρων.

Νόμους τηροῦσα τοῦ Χριστοῦ, Ἱερουσαλήμ γενναῖοφρον, πᾶσαν παρὰ νόμον βουλήν, ἀπεκρούσω στερεῶς ἀναμέλπουσα, σὺν παισὶ μεγάλοφροσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, Θρόνων καὶ Δυνάμεων ὄντως, Ἐξουσιῶν τε καὶ Ἀρχῶν, Ἀρχαγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἀσυγκρίτως πανάμωμε, ὑπερτέρα ἀνεδείχθης Χριστὸν τεκοῦσα.

Ἄλλος. «Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας».

Νοσημάτων ποικίλων, καὶ πάσης μαλακίας Χριστὲ καὶ μάλιστα, σωμάτων ἐδωρήσω, τοὺς θεῖους ἀθλοφόρους, ἱατῆρας τοῖς μέλπουσιν, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ορώμενων ἐχθρῶν με, ἀοράτων τε πάντων Μάρτυρες, ρύσασθε καὶ νόσου ψυχοφθόρου, τὸν πίστει τῷ τεμένει, τῷ σεπτῷ Ὑμῶν ἔνδοξοι, προσπεφυγὸτα ψυχῇ, δεινῶς συντετριμμένη.

Σωτηρίους λιμένας, Βερροϊέων τῇ πόλει Χριστὸς ἀνέδειξεν, Ὑμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νόσων τε καὶ πόνων, ὡς ἐκ κλύδωνος σφύζοντας, τοὺς ἀθλοθέτην αὐτόν, εἰδότας καὶ Σωτῆρα. *Θεοτοκίον*

Σωματώσασα Λόγον, τὸν ἀράμενον κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα, καὶ νόσους πολυτρόπους, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, ἰασάμενον Πάναγνε, τοῦτον δυσώπει κάμει, τῶν νόσων ἀπαλλάξει,

Καταβασία. — «Ἐκνοον πρόσταγμα».

ᾠδὴ Η'. Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Εἰρμός. — Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν...

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ. — Τῶν ἱαμάτων τὸ δαυφιλές...

Τὰς ἀσθενείας μου — Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς

Ἄλλος τῶν Ἀγίων. «Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ».

Τυράννων ὄφρυν καὶ ἀλαζόνα, καὶ βάσανον πᾶσαν οὐκ ἐπιτήξατε, τέσσαρες πρὸς ἅπασαν, Μάρτυρες ἀήττητοι, τὴν τοῦ ἐχθροῦ παράταξιν, ἀντιταξάμενοι, καὶ γὰρ ὑπὲρ Τριάδος ἀθλοῦντες, εἴχετε φρουροῦντας, ὑμᾶς ἀπαρτρώτους.

Εῷρεῖσθε καὶ σκέλην καὶ ὀξείαν, ἀντίληψιν Μάρτυρες πλουτίσαντες, τὴν θαυματοπάροχον, λάρνακα μυρίποον, καὶ φωτισμοῦ ἀνάπλεον, Ὑμῶν συντρέχομεν, ἐν ταύτῃ καὶ ἰσσεῖς τρυγῶμεν, ὡς ἀφθονωτάτας, ὑμᾶς ἀνευφημοῦμεν.

Κάμινον ανάψασα θεόφρον, τὸ πάλοι τοῖς νεανίαις ὑπανάψαν-
τι, δαίμονι ὡς δράκοντι, ἄμετρα λυτήσαντι, ἐν αἰσθητῷ
ἐτύφλωσας, τοῦτον θηρίῳ σεμνῇ, τῆς πόλεως ἐν μέσῃ Βερροίας,
ἐνθα σοῦ καὶ μένει, τὸ θαῦμα εἰς αἰῶνας. Θεοτοκίον

Νομῆς πονηρᾶς καὶ συνηθείας, ἀτόπου Θεογεννήτωρ με κρα-
τούμενον, σπεῦσον ὡς προστάτης μου, τάχος ἐλευθέρωσον.
καὶ πληρωτὴν ἀνάδειξον, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ὅπως εὐχαρί-
στως ὑμῶ Σε, καὶ δοξολογῶ Σε, Παρθένε εἰς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἑπταπλάσιως κάμινον.

Εν πειρασμοῖς, ἐν θλίψεσιν, ἐν κινδύνοις ἐκάστοτε, καὶ ἐν χα-
λεποῖς καὶ ἀνηκέστοις λάθειςιν, θερμούς ἀντιλήπτορας, τῇ
Βερροϊέων ἔδωκας Κύριε, τοὺς τέσσαρας ὁμαίμονας, αἵματος αὐ-
τῶν ἐκχεομένου, ὑπὲρ Σοῦ τοῦ Δεσπότου, ὧν νῦν προσδεδεγμέ-
νος, εὐχὸς ἐλέησόν με.

Νόμους τοὺς Σοὺς ἠθέτησα, καὶ ἀλόγοις ὑπέκυψα, Λόγε συνη-
θείαις καὶ ἐκφόροις πάθεσι, διδὼ καὶ τοῖς κτήνεσι, τοῖς ἀνοή-
τοις ἀντικρυς, παρασυνεβλήθην καὶ κημοῦ, βαρυτάτου ὁ τάλας,
ἐδεήθην χαλεπῆς ἀρρωστίας, ἀφ' ἧς ἐπιστραφέντα, ἀπάλλαξόν με
Σῶτερ.

Νωθρευομένῳ πάντοτε, καὶ δεινῶς ἀμαρτάνοντι, κίνδυνοί μοι
Ἄδου νῦν Σωτὴρ ἐπέστησαν, ἐξ ὧν με ἐκλύτρωσαι, ὁ κατελ-
θὼν θελήσει Χριστέ, ἐπὶ τὰ κατώτερα τοῦ Ἄδου ταμεῖα, πρε-
σβεΐαις τῶν ἐνδόξων, καὶ σεπτῶν Σου Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, θερμῶς Σοι λατρευσάντων. Θεοτοκίον

Ομοιωθεὶς μοι Πάναγνε, ὁ Θεὸς πάσης κτίσεως, γέγονεν ἐκ
Σοῦ, οἷος ἐγὼ Πανάμωμε, καὶ νόσους ἐβάστασε, καὶ τὰ
δεινά μου πταίσματα, οἷς ὑποπεσὼν, ἐξ ἀφροσύνης ὁ τάλας, καὶ
πάλιν ἐπιστρέφω, καὶ δέομαι ρυθῆναι, τοῦ βάρους τῶν πταισμά-
των, τῇ Σῇ ἀγνῇ πρεσβεΐᾳ.

Καταβασία. — «Εὐλογεῖτε παῖδες»

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός — «Κυρίως Θεοτόκον».

Ροήν μου τῶν δακρύων... — Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν.

Κακώσεως ἐν τόπῳ... — Φωτός Σου ταῖς ἀκτίσι...

Ἄλλος τῶν Ἀγίων — «Ἀπας γηγενής».

Νέκρωσιν ὁ πρίν, τῷ γένει δειμάμενος τῷ τῶν ἀνθρώπων δει-
νήν, εὗρεν ἐνδικώτατα, νέκρωσιν. Οὗτος, τῶν ἀθλητῶν τοῦ
Χριστοῦ, τὴν ἐπὶ ζύλου νέκρωσιν, Αὐτοῦ μιμούμενος, καὶ τὰ πάθη,
καὶ τὸν ἐπονείδιστον, νῦν εὐψύχως ὑπέμεινε θάνατον.

Οἷον τῷ φωτί, κραθέντες πανόλβιοι τοῦ τρισηλίου φωτός
νῦν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, σαφῶς ὁράσθε, Μάρτυρες λάμποντες,
καὶ ζοφερὰ ραπίζετε, δαιμόνων πρόσωπα, καὶ ὁμίχλην, νόσων ἐκ-
διώκετε, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων πανένδοξοι.

Ιλέως γενοῦ, ἡμῖν τοῖς ὑμνοῦσί Σε, Λόγε προάναρχε, ταῖς τῶν
ἀθλοφόρων Σου, πρεσβεΐαις Σῶτερ· δι' ὃ τὰ αἵματα, τὰ ἑαυτῶν
ἐκένωσαν, ἡμῖν τοῖς δούλοις Σου, φιλανθρώπως, πρέσβεις χρημα-
τίσαντες, συμπαθῆς πρὸς τὴν Σὴν ἀγαθότητα. Θεοτοκίον

Στήσωμεν χορούς, καὶ πόθῳ συνδράμωμεν, ὃ φιλομάρτυρες,
ὅσοι παρεγένεσθε, ἐπὶ τὴν θεῖαν τῶν ἀθλοφόρων σκηνὴν, καὶ
ὡς εἰκὸς δοξάσωμεν, σὺν τῇ Πανάγνῃ Μητρί, τοῦ Σωτῆρος, καὶ
ἐκ τούτων ἅπαντες, ἀρυσώμεθα νόσων τὴν ἴασιν.

Ἄλλος. «Κυρίως Θεοτόκον».

Σορῶ προσφευγόντα, Μάρτυρες Κυρίου, τῇ μυροφόρῳ ὑμῶν καὶ
δεόμενον, ἀπαλλαγῆναι κινδύνων, ταχὺ προφθάσατε.

Οιδήματα καὶ πόνους, καὶ πονηροτάτην, παντοδαπὴν συντρι-
βὴν καὶ ἀσθένειαν, ἐκ τῶν Ὑμᾶς ἀνυμνούντων ἀποδιώξατε.
Δόξα.

Ιλάσθητι οἰκτίρμον, ταῖς τῶν ἀθλοφόρων, τῶν ὑπὲρ Σοῦ ἀθλη-
σάντων ἐντεύξεσι, τοῖς ἐν ἀνάγκαις καὶ θλίψεσι προσερχο-
μένοις Σοι. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Σωτῆρα καὶ Λυτῆρα, τῶν χαλεπωτάτων, καὶ ἀνιάτων παθῶν ἡ
κνήσασα, τοῦτον ἡμῖν ἐξιλέου, ἄχραντε Δέσποινα.

Καταβασία. — «Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε, παράδεισος».

Ἐξαποστειλάριον — «Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ».

Φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν θείων, Μαρτύρων
οἱ φιλέοργοι, φιλομάρτυρες πάντες, ᾧδαῖς ἁσμάτων τιμῶν-
τες, τοῖς οἰκεῖοις μέλεσι, τὸν κτίστην τετιμηκότας, καὶ χαρίσασαι
θεῖοις, τιμηθέντας παρ' αὐτοῦ, τῶν ἱαμάτων πλουσίως.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἰακώβ ὑμνήσωμεν, καλλονὴν ἐπαξίως, Μαρίαν τὴν Πανύμνητον, δι' αὐτῆς σεσωσμένοι, τῶν Ἀσωμάτων τὸ θαῦμα, Προφητῶν τὸ κήρυγμα. Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων, Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων, Διδασκάλων ἱερῶν, τὸ σεμνολόγημα πάντες.

Εἰς τοὺς Αἰνους.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. — «Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι»,

Ἀνυμνεῖσθω Σεκένδικος, καὶ ὁ πάνσοφος Σέκενδος, καὶ ὁ θεῖος Ἀκήγορος μελωδῆμασιν, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι, καὶ πίστεως πρόβολοι, οἱ τῆς πλάνης τὸν κρημνόν, θερμότηταις ἐν στάσεσι, διαλύσαντες, καὶ τὸ ἔαρ ἐν πάσῃ παρησία, ταῖς ψυχαῖς ἀκαταπλήκτω, πανευλαβῶς κελαδήσαντες.

Καὶ πατρίδος ξενοῦμενοι, καὶ τῶν ὄντων στερούμενοι, καὶ πυρὶ φλεγόμενοι θεῖῳ Μάρτυρες, καὶ ταῖς μαχαίραις κοπιόμενοι, καὶ ἵπποις συρόμενοι, καὶ ξεόμενοι δεινῶς, καὶ εἰρκταῖς συγκλειόμενοι, καὶ τεμνόμενοι, κεφαλὰς τὰς τιμίας, τὴν τῶν πάντων, κεφαλὴν τὸν Ζωοδότην, Λόγον Θεοῦ οὐκ ἡρνήσασθε.

Ἐπὶ πόλιν ἐκ πόλεως, καὶ ἐκ τόπου πανεύφημε, ἐπὶ τόπον βαίνουσα προθυμότατα, τῇ Βερροιέων κηρύττουσα, Θεὸν Παντοκράτορα, ἐπεδήμησας ἐν ἧ, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, καὶ τηρήσασα, τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τοὺς στεφάνους, ἀνεδήσω σὺν τοῖς τέκνοις, τῆς αἰοδίμου ἀθήσεως.

Δόξα — Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡμέρα πανέορτος καὶ πανεύσημος, δαδουχοῦσα μυστικῶς, ἡλίου τηλαυγέστερον τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἀνακομιδὴν ποιουμένων τῆς σεβασμίας κάρας τῆς Μάρτυρος. Αὕτη γάρ, ἀοράτως τῶν οὐρανίων ἀψίδων καταπτᾶσα, ἡμῖν ἀρεσσι, τὰς καρδίας ἡμῶν ἀοράτως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦσα, τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες, χορεύσωμεν τὰ προεόρτια, καὶ τὴν ἔνδοξον Μάρτυρα σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς εὐφημήσωμεν λέγοντες: Χαίροις Ἱερουσαλὴμ πολυάθλε, ἡ τὴν γυναικείαν ἀσθένειαν ἀποβαλοῦσα, καὶ

στεργῶς ἀγωνισαμένη. Χαίροις τριστέλεχον ἄθροισμα, καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἰσάριθμον. Χαίρετε Σέκενδε, Κήγορε καὶ Σεκένδικε, οἱ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν καθελόντες. Χαίρετε τὸ ἡμέτερον κλέος καὶ καύχημα, οἱ πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως εὖρωμεν ἔλεος παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον — Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον στεριωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ Πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται· σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα. Δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανίοις συνάπτεται, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοὶ (ἐκ τῶν Κατόνων τῶν Ἀγίων Ὡδὴ γ' καὶ δ')

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η' 28. Ἀδελφοί, τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν· δι' οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασεν. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; ὅς γε τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων. Τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὅς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ

διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται, ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἄλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικώμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζῶή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (ι' 16-22).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσφ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστέραι. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσετε πῶς ἢ τί λαλήσητε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται.

Κοινωνικόν. «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον».

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

Τῶν μαρτύρων τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ οἱ πόνοι καὶ τὰ κατορθώματα εἶναι ἀτελεύτητα. Τῶν μαρτύρων ἐκείνων, ὅπου ὄχι μόνον ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἕως τὸ Ἰλλυρικὸν ἐφθασε τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἕως τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τὰ ἀγωνίσματα, ὅπου ἐκπύρηνθησαν διὰ τὸν Χριστόν. Ποῖοι δὲ εἶναι αὐτοὶ καὶ πέθεν ὁρμώμενοι καὶ πῶς ἀνδρεώθησαν ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν, σύντομα θέλομεν διηγηθῆ.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι μὲ τοὺς τρεῖς υἱοὺς τῆς ἡ μετὰ τὸν λόγον ζωγραφουμένη θυγάτηρ τῆς Ἀνω Ἱερουσαλὴμ τῆς ἐλευθέρας, ἡ ὅπως ἐλευθέρα καὶ παθὼν ἀνωτέρα καὶ στεροτέρα τοῦ ἀδάμαντος· ἡ γυνὴ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀκαταμάχητος. Αὕτη τοὺς ἀγγέλους ἐξέπληξε καὶ τοὺς δαίμονας ἐφόβισε καὶ τοὺς τυράννους κατεφρόνησεν.

Ἐκατάγετο δὲ αὕτη ἐκ τῆς περιτομῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας. Ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς λαμπροὺς καὶ τὴν πίστιν Χριστιανούς· ἐτρέφη δὲ τοιοιτοτρόπως καὶ ἐπαιδεύθη, ὥστε ἀπὸ τοῦ καρποῦ νὰ γνωρισθῇ ἡ ρίζα, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα μανθάνει ἀπὸ ἑνα σεμνὸν διδάσκαλον κατασταθεῖσα ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς της. Μὲ τοιοῦτο μέλι ἀπ' ἐκείνους τὴν καρδίαν τῆς ἐγλυκάνθη καὶ μὲ τὴν λάμψιν ἐκείνην τὸ μάτι τῆς ψυχῆς τῆς κατεφωτίσθη, ποὺ ὅλα τὰ λαμπρὰ τοῦ κόσμου καὶ γλυκερά, σκότος καὶ πικρίαν τὰ ἐνόμιζε. Πλήν, ἐπειδὴ καὶ τῶν γονέων ἡ ἀγάπη φυσικὰ συνηθίζει νὰ βιάζῃ τὴν νέαν ἡλικίαν εἰς ὑπακοήν, τὴν ὑπάνδρευσαν καὶ ἔκαμε μὲ τὸν ἄνδρα ὁκτὼ χρόνους καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τρία παιδιὰ ἀρσενικά, Σέκενδον, Σεκένδικον καὶ Κήγορον. Ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου, ἐχῆρυσεν καὶ ἀναθρέψασα τοὺς υἱοὺς τῆς, καθὼς καὶ αὕτη ἀπὸ τοὺς γονεῖς, μὲ θεϊκὰ ἦθη, διὰ νὰ μὴ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἰσομέτρους τρεῖς παῖδας τοὺς ἐν Βαβυλῶνι, ἐξοῦσε θεοφιλῶς, ἐπολι-

τεύετο θεοπρεπῶς, ἔπασχε νὰ ξεπεράσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ χήρας καὶ παρθένους. Καὶ ὅπως ἦτο ὁμοία σὰν ἐκεῖνη ἡ χήρα ποὺ τὴν ἐμακάρισεν ὁ Παῦλος. Ἀρκετὰ ἦσαν αὐτὰ νὰ τὴν παραστήσουν καθαρὰν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου, ποὺ λέγει· «Ἡρμοσύμην ὑμῖν ἀνδρὶ παρθένον ἀγνὴν παραστήσαι τῷ Χριστῷ». Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦτον πρέπον νὰ κηρύξῃ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὸ χρυσάφι ποταπὸν ἦτον εἰς τὸ καμίνι νὰ δοκιμασθῇ, διαμοιράσασα ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ κουρεύσασα τὰ μαλλιά της καὶ καταλαβοῦσα τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, δὲν ἡγάπα μοναχὴ νὰ τρυφᾷ τοῦ Θεοῦ τὰ καλὰ μὴδὲ κρυφὰ νὰ θεοσεβῇ ὥσάν ποτὲ ὁ Νικόδημος, ἀλλὰ παρρησιαζομένη ἐπεθύμει νὰ μεταδίδῃ καὶ εἰς ἄλλους ὅσον ἠδύνατο.

Ἀφῆρσας λοιπὸν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καθὼς ἡ Θέκλα ἡ τοῦ Παύλου μαθήτρια, ἔφθασεν εἰς τὴν Ρώμην. Ὅλα δὲ τὰ κάστρα ποὺ ἦσαν μεταξὺ κοί τις χώρες δὲν τίς ἐδιάβαιναν ἀπλῶς, ὥσάν ὁ λόγος τὰ διηγείται, ἀλλὰ ἐδίδασκεν ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἔφερεν εἰς εὐσέβειαν. Τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα σωτηριώδη ἔκαμεν εἰς τὴν ὁδοπορίαν. Ὅσα δὲ θεοπρεπῆ κατορθώματα ἐτέλεσεν εἰς τὴν Ρώμην, τίς δύναται νὰ τὰ διηγῇ; Τοὺς κόπους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς χαμευνίας, τὴν ξηρότητα τοῦ κορμιοῦ, τὴν ξεντείαν, τὰς διδασκαλίας, τὰς παραινέσεις, τὴν ἐλεημοσύνην πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς, τὴν προκοπὴν τῶν ἀρετῶν, τὰ ὅποια ὁ Παῦλος μόνος ἠξεύρει ἀκριβῶς νὰ τὰ ἀριθμῇ, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ ἔπαθε καὶ τὰ ἔπραξε καὶ τὰ ἔγραψεν, ὅχι διὰ νὰ τὰ ἐπιδείξῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ προξενήσῃ πολλοὺς νὰ ἔλθουν εἰς ζῆλον, ὅχι μόνον ἀνδρας ἀλλὰ καὶ γυναῖκας, τὰ ὅποια μικρὰ εἶναι εἰς τὴν μάρτυρα, ἀλλὰ μεγάλα φαίνονται εἰς ἀνδρας ἀνδρειωμένους. Αὕτη λοιπὸν ἀπὸ κάστρου εἰς κάστρον καὶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ὑπάγουσα, ἔφθασε καὶ εἰς τὴν Βέρροϊαν, κάστρον τῆς Μακεδονίας λαμπρὸν καὶ περίφημον. Διδάσκουσα δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας φανερώτατα καὶ βεβαιόσως τοῦ λόγου τῆς Χριστιανῆς μεγαλοφρονότατα, εἴλκυε τοὺς περισσοτέρους, ὅπου εὗρισκεν εἰς τὴν ὁδοπορίαν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ ὁμολογοῦν τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τότε εἶχε τὰ σκῆπτρα τῆς Ρωμαϊκῆς Βασιλείας Πρόβος ὁ ἀσεβὴς καὶ ἔτριψε τοὺς ὀδόντας του ἐναντίον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ὥσάν ἀγριόχοιρος, ἔστειλεν ὀρισμοὺς εἰς ὅλους τοὺς Τοπάρχας καὶ εἰς τὰ κάστρα ποὺ ἐκυβερνοῦσαν, νὰ μὴν εὗρίσκεται κανεὶς νὰ ὁμολογῇ

τὸν Χριστόν, εἰ δὲ καὶ εὗρισκονται τοιοῦτοι, νὰ παραδίδονται εἰς τὰς τιμωρίας καὶ βάσανα. Καὶ τότε κατεσκευάζοντο πολυεῖδη μηχανήματα βασάνων, τροχοί, λόγχοι, σπαθιά ἀκονοῦντο, θηρία συνηθροίζοντο, πυρκαῖαι ἡτοιμάζοντο, ἡ γῆ ἐμολύνετο μὲ τὰ αἵματα.

Κιντιανὸς ὁ Δούκας τῆς Θεσσαλονίκης ἀγριώνεται, τὸ Δικαστήριον γεμίζει θυμὸν, οἱ ὑπηρέται ἀγριοκυττοῦσι ὥσάν φονεῦται ποὺ ἦσαν, οἱ συκοφάνται διαβάλλουσιν εἰς τὰ αὐτιά τοῦ Ἀρχόντος. Τότε καὶ ἡ ἀνδρεία κατ' ἀλήθειαν ψυχὴ καὶ ἀνίκητος, μὴνύεται εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀπάνθρωπον καὶ θηριώδη Δούκα ὅτι εἶναι κάποια γυνὴ εἰς τὴν Βέρροϊαν, τὸ σχῆμα μονάστρια, τὴν πίστιν Χριστιανὴ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἱερουσαλὴμ, μητέρα παιδίων εὐγενικῶν τριῶν, ἡ ὅποια μὲ πολλὴν παρρησίαν ὁμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ πολλοὺς ἀσθενημένους κατὰ φαντασίαν τοὺς θεραπεύει καὶ ἰατρεύει μὲ τὴν προσκάλεισιν αὐτοῦ καὶ περισσοτέρους μὲ τίς μαγείες της σύρει ἀπὸ ἐμᾶς εἰς τὸ σέβας της, καὶ ἂν δὲν προστάξῃς τὸ γρηγορώτερον νὰ σηκωθῇ, ἴσως καὶ σένα καὶ ἡμᾶς, τὸ ὅποιον μὴ γένοιτο, μὲ τίς γοητείας της θέλει μᾶς ἀποπλανήσῃ.

Μὲ ταῦτα τὰ κηρύγματα ἐλθόντας νὰ θυμωθῇ ὥσάν θηρίον καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν. Ἐπρόσταξε παρευθὺς νὰ ἐτοιμασθοῦν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βέρροϊαν.

Ὁ ὁποῖος, ὥσάν ἔφθασαν, δὲν ἐνόμισε τόσον μὲ καλωσύνης νὰ ἐλκύσῃ, ὅσον μὲ τιμωρίας νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἐπιθυμῶν. Ἀλλὰ ἡ ἀνδρεία τὴν ψυχὴν, μαθοῦσα τὸν ἐρχομὸν τοῦ Δουκᾶς καὶ τὴν θηριότητά του ἀπ' ὅσα ἐσυλλογίζετο, ὥσάν μητέρα φοβουμένη διὰ τοὺς υἱοὺς της, φοβουμένη μήπως, ὅταν ἔλθουν εἰς βάσανα, διὰ φόβον ἢ μὲ κολακείας καταπεισθοῦσι καὶ δὲν θέλουν δώσει τὸ καλὸν τέλος τῶν ἀγώνων, ἀλλὰ ἀφήσουν εἰς τὸν Κιντιανὸν λαμπρὰ τὰ νικητήρια, ἀγκυλίζεται, φιλεῖ καὶ ἀσπάζεται λέγουσα· «Σπλάχνα τῆς καρδίας μου καὶ γεννήματα τῆς κοιλίας μου, ὅπου σᾶς ἔθρεψα καὶ σᾶς ἐμαθήτευσα καταφρονήσασα τὰ ἴδια καὶ ποθητά μου καὶ ἐδέχθηκα πόνους καὶ κόπους ὅχι ὀλιγωτέρους ἀπ' ἐκείνους, ὅπου ἔπαθα εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεώς σας, ἀκούσατε τοὺς λόγους μου, καταφρονήσατε τὰς βασάνους, μὴ φανῆτε ἀπ' τοὺς ἐπὶ Παῖδας κατώτεροι, μήτε ἀπὸ τοὺς τρεῖς Παῖδας τοὺς παλαιοὺς ἔσεῖς οἱ νέοι, ὅπου διὰ χρεὴ καὶ νόμιμα ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ τῆς πί-

στεως ἔπαθον, μὴ φανῇ ἡ Σολομωνὴ ζηλωτοτέρα τῆς ἰδικῆς σας μητέρας καὶ εὐτυχεστέρα ἢ εἰς τὸν τεσσαρακοστὸν υἱὸν τε καὶ μάρτυρα, νὰ μὴ δειλιάσητε μηδὲ τὰ φοβερὰ νὰ φοβῆσθε, μηδὲ τὰ σπαθιά, μηδὲ τυραννίας, μηδὲ τῶν θηρίων τὴν ἀγριότητα. Ἄς γνωρίσῃ καὶ ὁ τύραννος χρηστοὺς στρατιώτας εὐρών, ἃς παύσῃ ὑπερφηανεύμενος, ἃς πνιγῇ θυμούμενος, ἃς λείπῃ καταφρονούμενος ἀκόμη ὀλίγον, ὅσον νὰ περάσῃ, καὶ θέλουν με μακαρίσει ὅλες αἱ μητέρες, θέλουν σας μακαρίσει καὶ ἐσᾶς ὅλοι οἱ παῖδες καὶ ἐξ ἐναντίας παῖδες ἐμένα καὶ ἐσᾶς αἱ μητέρες θέλουν ἐγκωμιάσει. Ἀκούσατέ μου, τέκνα, τὰς παραινέσεις, μὴ μὲ λησμονεῖτε, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσατε, τὸν διάβολον καταισχύνατε».

Καὶ ἡ μὲν μακαρία τοιαύτας παραινέσεις ἔλεγεν· ὁ δὲ Κιντιανὸς κατὰ ἀλήθειαν ὡς λέων ἀρπάζων καὶ ὠρυόμενος, καθὼς λέγει ὁ Δαβὶδ, καὶ ζητῶν ποῖον νὰ καταπίῃ, θρόνον ὑψηλὸν ἔστησε, κριτήριον συμμαζώνει. Οὗτος ἀφρίζει, ὀρίζει νὰ ξεχωρισθοῦν ἀπὸ τῶν ἄλλων, τοὺς ὁποίους ἡ φύσις ἤνωσε καὶ συνέδεσε, καὶ τὸν ἀπαλώτατον τῶν παιδῶν Κήγγορον προστάσει νὰ φέρουν ἔμπροσθεν τοῦ κριτηρίου, νομίζων νὰ δελεάσῃ τὸν παῖδα, τόσον μὲ φοβερισμόν, ὅσον μὲ κολακείας. Ὅμως ἐγελάσθη ὁ νηπιόφρων μὲ τὴν αὐτοῦ κολακείαν καὶ ἐννοίει δελεαζόμενος. Ἄξιον δὲ εἶναι νὰ στοχασθῶμεν καὶ τὴν ἐπίνοιαν ποὺ ἔδωκεν εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι εἶπεν· «ἐὰν δυνηθῶ νὰ ἐλκύσω τὸν παῖδα πολυτρόπως μὲ δελεάσματα, θέλω ἐλκύσει εὐκολα καὶ τοὺς ἄλλους. Ἄλλὰ καὶ ἡ μητέρα τοὺς δὲν θέλει μείνει ποτὲ δίχως παιδί, καί, ἂν κακὸν εἶναι καὶ ἄγνωστον, πόσον μάλλον καλὸν καὶ φρόνιμον, διότι δὲν εὐρίσκεται συμπαθέστερον ἀπὸ τὴν μητέρα ἢ ἀγαπητότερον ἀπὸ τὸ παιδί, διότι ἠκούσαμεν νὰ ξεφυγῇσιν μητέρες εἰς τὰ παιδιὰ». Λοιπὸν ὥρισε νὰ φέρουν τὸ μερῆκιον, μικρὸν παιδίον, καὶ τὸ παρέστησαν εἰς τὸ κριτήριον, δείχνει τὸν καὶ τὰ φοβερὰ κολαστήρια καὶ τὰ βασιλικά δελεάσματα καὶ λέγει τὸν· «Βλέπεις, ὦ παιδί μου, πόσα ἀγαθὰ καὶ πόσα πονητικά, χρυσάφι μαζί καὶ βασανιστήρια ἐτοίμασα. Καὶ διὰ μὲν ἐκείνους, ὅπου ἀγαποῦσιν ἐμένα καὶ τοὺς θεοὺς, εἶναι τὰ καλὰ χαριστήρια. Καὶ πάλιν δι' ἐκείνους, ποὺ ὑβρίζουν τοὺς θεοὺς καὶ ἀθετοῦσιν ἐμένα, εἶναι τὰ δεινὰ κολαστήρια. Διάλεξε λοιπὸν ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι καλὰ καὶ τὰ ἀγαποῦσι καὶ παιδιὰ καὶ γέροντες, καὶ ἔλα θυσιάσε εἰς τοὺς θεοὺς καὶ νὰ εἶδαι ἀγαπημένος εἰς τοῦ

λόγου μας καὶ τιμημένος. Εἰ δὲ μή, μὲ ἄλλες πολλὰς τιμωρίας καὶ βάσανα θέλω σὲ τελειώσῃ». Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς παῖς, εἶπε πρὸς τὸν τύρηνον· «Γνωστικά ἔλεγες καὶ πολλὰ ἐπαινετά, ἂν δὲν ἦσουν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, ἕνας ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, ἀλλὰ ἂν ἦσουν Χριστοῦ δοῦλος καὶ φίλος Χριστιανός, ἤθελες μὲ καταπείσει νὰ σὲ συμπαθῶ καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ δίχως φιλοτιμίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι τοῦ Χριστοῦ ἐχθρός, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἐγὼ δοῦλος καὶ ἐσὺ φίλος τῶν δαιμόνων καὶ λατρευτῆς των, καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον, δὲν θέλεις μὲ δελεάσει καὶ δὲν θέλεις με ἀποπειράσῃ μηδὲ ἀπὸ τὴν πίστιν μου θέλεις μὲ ἀποχωρήσει. Δὲν θέλεις με διασχίσει ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου, ἂν ἤθελες μὲ δώσει καὶ αὐτὸ τὸ διάδημα τῆς βασιλείας. Τί μοῦ εἶναι αὐτά, ὅσον ἡ μητέρα μου καταφρονήσασα, ἴσκιον καὶ ὄνειρον καὶ ἄερα χαϊμένο τὰ ἔλεγε. Λοιπὸν τιμῶρει, ψῆνε, κατάκαιε. Προτιμήτερα θέλεις καταπείσει τὸν ἑαυτὸν σου νὰ ἀποχωρήσῃς ἀπὸ τοὺς δαίμονας, παρὰ ἐμὲ νὰ μὲ καταπείσῃς νὰ θυσιάσω δαιμονισμένα εἰδωλα». Γυρίζοντας δὲ πρὸς τὴν μητέρα του λέγει· «ὦ μητέρα, ὦ μητερ, δὲν θέλω λησμονήσει τὰς παραινέσεις σου. Ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου δὲν ἀπομένω, ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου δὲν ξεχωρίζομαι. Ἐνας τάφος καὶ τοὺς δύο μας θέλει δεχθῇ. Καὶ νὰ μὴ λογιᾶσῃς ὅτι παθαίνω τίποτε κακόν. Μεῖνε ὥσάν αἱ ἄλλαι μητέρες νὰ κλάψῃς εἰς τὸν νεκρόν μου. Οὔτε τὰ σπλάχνα σου νὰ σπαράξῃς, μήτε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου νὰ ἀνασπάσῃς. Μόνον τόσον νὰ μὲ λογιᾶσῃς, ὥσάν ἀρνίον ἀγόμενον εἰς θυσίαν εἰς τὸν Δεσπότην. Τὸ λοιπὸν θάρσει, ὦ μητερ μου, διατὶ ὁ δικαστὴς θαρρεῖ μὲ τὰ λόγια του θέλει δυνηθῇ νὰ μὲ ξεπλανέψῃ ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν. Μάτην κοπιᾷ. Ἐὰν ἔλθουν καὶ ἄλλοι δέκα Κιντιανοὶ δὲν θέλουν δυνηθῇ νὰ μὲ ξεχωρίσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἐμένα μὲ θήρευσεν ὡς μικρότερον, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει πῶς ὁ Θεὸς εἰς τοὺς μικροτέρους εὐδοκεῖ. Τὸ λοιπὸν, ὦ δικαστὰ καὶ δούξ, εἴ τι λογῆς βάσανα ἐλογίσθηκες κάμε· ἐγὼ ἑτοιμὸς εἶμαι εἰς τὰ μηχανήματά σου, ὅπου λογιάζεις ἐσὺ».

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια λέγοντας ὁ καλὸς Παῖς, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν ὁ Κιντιανός, ἀλλὰ παρעוּתθς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον του καὶ ὥρισε νὰ ἀνάψουν μεγάλην πυρκαϊάν καὶ νὰ ἐβάλουν σιδηρᾶν κλίνην νὰ πυρωθῇ, νὰ ἀπλώσουν ἐπάνω τὸν Κήγγορον καὶ

μέ ψιλές και ὀξεῖες σαγίτες νὰ τοξέψουν τίς μίτες του. Βάνοντας ὁ ἀσεβής εἰς τὸν νοῦν του μὲ τοιαύτας πικρὰς βασάνους νὰ ἀποπέσῃ γρήγορα διὰ νὰ φοβίσῃ τοὺς ἀδελφούς του φόβον τρομερόν, ἔσοντας πού ἡ φύσις τοῦ πυρὸς εἶναι δριμύτατος κόλασις πρὸς τιμωρίαν. Ἀλλὰ τὸ μὲν κορμί του εὐθὺς γέννηκε παρανάλωμα τοῦ πυρὸς, ἡ δὲ ἁγία ψυχὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν οὐρανόν.

᾽Ω ρίζης ἀγαθῆς ἀγαθὸν βλάστημα! ᾽Ω μητρὸς εὐσεβοῦς εὐσεβέστερον γέννημα! ἔσθ' ἐφάνης τῆς μητέρας σου καὶ τῶν ἀδελφῶν σου στερέωσις μεγάλη καὶ τῆς πίστεως ἀσφαλεστάτη θεθαίωσις. Ἐσθ' εἶσαι τῶν εὐσεβῶν τὸ θεμέλιον, ἔσθ' ἐν συνοδεύουσιν οἱ ἄγγελοι, καὶ Ἀβραμαιοὶ κόλποι σὲ ὑποδέχονται καὶ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων ἡ ὁμήγυρις σὲ ἀγκαλιέζεται καὶ τῶν Μαρτύρων αἱ χορεῖαι ὑποδεχόμεναί σε φιλοῦσι καὶ κατασπάζονται. Τὸ λοιπόν, ὦ Κιντιανέ, διὰ τοὺς ἄλλους τί λογιάζεις μὲ κολακείας νὰ τοὺς ξεγελάσῃς, καὶ δὲν γελῶνται, διότι εἶναι στερεώτεροι, καὶ μὲ ἀπειλὰς νὰ τοὺς ἐκφοβίσῃς, καὶ δὲν δειλιῶσι, διότι εἶναι δυνατώτεροι. Μὲ θαρμούς καὶ διάφορες ἄλλες κόλασες καὶ τιμωρίας πάσχεις νὰ τοὺς ξεχωρίσῃς ἀπὸ τὴν πίστιν, δὲν ξεχωρίζονται, διότι εἶναι θεθαίωτεροι ἀκόμη ἀπὸ τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Ἀπὸ τὸ θρέφες δὲν παίρνεις παράδειγμα; Δὲν εἶδες πῶς ἐνίκηθης; Πόσον μᾶλλον μὲ τοὺς ἄνδρας γυρεύεις νὰ παλαίσῃς, ὅπου εἶναι κρατερώτεροι; Ἀλλὰ ἐκεῖνα, πού μεταχειρίζουσιν εἰς τὸ μικρότερον βρέφος, ἄφησέ τα, μόνον ἂν ἔχῃς ἀκόμη δριμύτερα βασάνα, ἐπιχειρήσον, διότι δὲν καταδέχονται τίς φλυαρίες σου καὶ τὰς κακὰς σου συμβουλὰς.

Ἰδοὺ καὶ τὸν Σεκένδικον, ὅπου τὸν ἔφεραν καὶ τὸν παρέστησαν κατέμπροσθεν τοῦ παρανόμου Δουκῆ. Ἐσήκωσε λοιπὸν ὁ γενναϊότατος τὸ πρόσωπόν του φαιδρὸν καὶ ὑπέρλαμπρον, ὡς εἰς ἑορτὴν καὶ ὄχι εἰς ἐξέτασιν πηγαίνοντας, καὶ βλέποντας χαμηλὰ μῆτε δειλιῶντας μῆτε φοβούμενος, ἀλλὰ μὲ θάρρος καὶ ἀνδρείαν εἰς τὸ κριτήριον στέκεται καὶ ἀπὸ τὸν Δούκα γυρεύει ἀπόκρισιν καὶ σύντομα πάλιν τὸν Δούκα ἀποκρίθηκε λέγοντας: «Μὴ πλανᾶσαι, ὦ παράνομε καὶ δόλιε, πῶς μὲ θαρμούς καὶ μὲ ξίφη καὶ σπαθιὰ ἢ εἰς ἄγρια θηρία νὰ μὲ βάλῃς ἢ εἰς τὴν φωτιὰ μὲ παραδώσῃς, θέλεις δυνηθῇ νὰ μὲ ξεμακρύνῃς ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα Θεόν. Δὲν σὲ ἔφερεν ἀκόμη εἰς νίκην ἢ καρτερίαν τοῦ βρέφους καὶ ἐπιχειρίζεσαι καὶ εἰς ἐμένα, ὅπου εἶμαι κρατερώτερος ἀκόμη καὶ ἀνδρειώτερος εἰς τὴν χάριν

τοῦ Θεοῦ; ἢ σὲ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀδυνατώτερος καὶ ἐχώρησες νὰ μὲ ἐκφοβίσῃς ὡς αἰχμάλωτον δοῦλον ἐν σχήματι ἀριστείας τοῦ Παιδός, ἡμεῖς τέλος ὑπομινθήσκομεν, δὲν θέλω γένῃ ἀπ' ἐκεῖνον ἀδυνατώτερος τὴν καρτερίαν, ἐκεῖνος θέλει νικηθῇ. Διὰ νὰ φανῇ καὶ νὰ γένῃ προθυμώτερος ὁ μετ' ἐμὲ ἀδελφός μου, δὲν θέλω σαλευθῇ ἀπὸ τὰς παραινέσεις τῆς μητρὸς μου, μόνον εἰς τὴν δριμύτερη καὶ πικρότερη βάσανο ἄς ἔλθω, διότι δὲν καταδέχομαι μὲ παιδικὰς τιμωρίας νὰ παραπεμφθῶ εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ μὴ καυχᾶσαι καὶ σὺ καὶ ὁ πατήρ σου ὁ διάβολος».

Αὐτὰ ὅλα λέγοντας ὁ Σεκένδος, ἐθυμώθη ὁ Δούκας κατὰ πολλὰ καὶ ἐμαύρισε καὶ ὥρισε νὰ τὸν καρφώσουν κατὰ γῆς τὰς χεῖρας καὶ πόδας μὲ μεγάλα καρφιά καὶ μὲ ράβδους σιδηρὰς ἀνελεήμονα νὰ τὸν δέρνωσι. Πρὸς τοῦτο καὶ περικεφαλαίαν κατὰ πολλὰ πεφυραντωμένην νὰ θάλουσιν ἐπρόσταξεν εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ παρευθὺς μὲ ταύτην τὴν τιμωρίαν ἀφήκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν μακαρίαν του ψυχὴν. Καὶ ὁ Κιντιανὸς δὲ ἀκόμη ἔσοντας νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν μανίαν μεθυσμένος κατὰ πολλὰ, ἐπρόσταξε νὰ φέρουν καὶ τὸν Σεκένδικον εἰς τὸ κριτήριον καὶ μὲ κολακείας καὶ θωπείας ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἀδχαμντόφυχον: «Ἐλὰ καὶ ἐσθ' ὡς μεγαλύτερος καὶ γνωστικώτερος, ὑπόκυψε εἰς τοὺς βασιλικοὺς ὀρισμούς καὶ θυσιάσε τοὺς μεγάλους θεούς: καὶ ἐὰν ἔλθῃς μὲ προθυμίαν, νὰ λάβῃς μεγάλην τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ μὴ κάμῃς καὶ σὺ ὡς τοὺς ἄλλους σου ἀδελφούς καὶ θέλει μαρानθῇ τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σου μὲ πολλὰς καὶ διάφορες τιμωρίας, διότι δὲν θέλω σὲ τιμωρήσῃ ὡς ἀνὴρ ἐκείνους. Ποτὲ μὴ τὸ λογιᾶσῃς μὲ ὅτι θέλω σὲ ἀποδείξει βασάνους, ὅπου μόνον νὰ τὰ ἰδῇς, δὲν θέλεις ὑποφέρει».

Τὸ λοιπὸν ὁ Σεκένδικος ἀρά γε τῆς βάλλων εἰς τὸν νοῦν του, καταπίεσθηκεν εἰς τὰς συμβουλὰς ἡ ἐφοβήθηκε τοὺς φοβερισμούς τοῦ παρανόμου Δουκῆ; Οὐδαμῶς! ἀλλὰ μὲ ἀνδρείαν καὶ στερεὰν φρόνησιν ἀποκρίνεται λέγοντας: «᾽Ω κακονούσατε Κιντιανέ, εἰς τί μὲ ἀναγκάζεις εἰς δαίμονας νὰ θυσιάσω; δὲν εἰσέγρεις ποίων καὶ ποταπῶν ἀδελφῶν ἀδελφὸς εἶμαι ἐγὼ καὶ ποταπῆς μητρὸς υἱὸς εἶμαι ἐγώ; Ὅπως σὲ εἶπα, καὶ πάλιν σὲ λέγω εἰς δαίμονας δὲν θυσιάσω, ξόανα καὶ εἰδῶλα δὲν προσκυνῶ, εἰς βασιλεῖς ἀπίστους δὲν ὑποτάζομαι, βασάνους καὶ τιμωρίας δὲν φοβοῦμαι καὶ παρέκει ἄλλο δὲν σοὶ λέγω, δὲν σὲ ἀποκρίνομαι. Μόνον ὅτι σὲ φαίνεται κάμῃς».

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια θυμωθεὶς ὁ Δούκας καὶ παρευθὺς τὴν ἀπόφασιν ἐβεβαίωσεν καὶ ποὺ τὴν ἀπόφασιν, ὅπου ὄχι νὰ πάθῃ κανεὶς, καὶ νὰ ἴδῃ ἐκπληττεται καὶ τρομάζει, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀκούσῃ τινὸς σπαράζεται ἡ καρδιά του. Προστάζει τὸ λοιπὸν νὰ φέρουν ἄγρια ἄλογα καὶ νὰ τὰ ζεύσουν μὲ ξύλον καὶ νὰ τρυπήσουν τοῦ ἁγίου τοὺς ἀστράγαλους τῶν ποδῶν του καὶ μὲ σχοινία νὰ τὸν δέσουν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ ἄλλα τινὰ μηχανήματα, ὅπου νὰ κάμουν κτύπον πολὺν νὰ φεύγουν τὰ ἄλογα κεντούμενα εἰς τόπους ἀθάτους καὶ δυσκόλους, νὰ διασπαράξωσι καὶ νὰ καταξεσχίσωσι τὸν γενναῖον ἀθλητὴν εἰς λεπτὰ κομμάτια. Ὡ ποταπὸν καὶ μεγάλον θέαμα! Καὶ τί πέτρινη καρδιά ἔλαμψεν τότε παρούσα καὶ νὰ μὴν ἐδάκρυσε βλέποντας τὰ συνθεμένα μέλη καὶ ἁρμονίας, ὅπου ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη αὐτὰ συνήρμοσε, νὰ καταπατῶνται κεχωρισμένα καὶ τί πόνοι τῆς καρδίας, ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ ἑβλεπε τὰ χέρια κεχωρισμένα ἀπὸ τὰς πλευρὰς καὶ λυομένα καὶ διασκορπισμένα καὶ ἡ κεφαλὴ μὲ τὰ αἶματα καὶ μὲ τὸν κονιορτὸν μεμιγμένα. Καὶ τί πλέον νὰ εἰπῶ, Ἀρχοῦσιν αὐτὰ εἰς τοὺς ἀκρωμένους, ἵνα γνωρίσουν καὶ καταλάβουν ποταπὴν τιμωρίαν ἐπέβαλε! Μὲ τέτοιον τρόπον τὸ λοιπὸν παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ.

Τῇ δὲ ἐπαύριον καθήσας εἰς τὸ κριτήριον καὶ ὡσὰν ἀγριεμένον λιοντάρι φωνάζει καὶ κράζει νὰ φέρουν τὴν μακαρίαν Ἰερουσαλήμ κτεμπροσθέν του καὶ λέγει τῆς: «Εἰπέ με, ὦ παμμίαρε, μὲ τί γοητεῖες καὶ μαγεῖες ἐκατάπεισες τοὺς νέους σου νὰ ὀρνηθοῦν ἐτούτην τὴν ποθεινοτάτην ζωὴν καὶ νὰ πεθάνουν διὰ τὸν Ἐσταυρωμένον Χριστόν, καὶ διὰ ὁποῖες ἐλπίδες χαίρουσα τοὺς ἐξαπέστειλες; Δὲν εἶσαι σὰν ἄλλες μητέρες, ποὺ διὰ τὰ παιδιὰ τους ἐκινδύνευσαν καὶ πολλὰς βολὰς ἕως θανάτου. Ἀμὴ ἐσύ, βλέποντάς τους ὁποῦ μὲ τόσες τιμωρίας καὶ βάσανα ἐτελεύτησαν, δὲν ἐλυπήθηκες, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ μὲ χαριέστατον πρόσωπον στέκεσαι, ὡσὰν ὅτι νὰ εὐρηκες ἐξαφνικὸν κέρδος καὶ παντελῶς δὲν ἐντρέπεσαι! Μὰ τοὺς μεγάλους θεοὺς! ἂν δὲν ἔλθῃς νὰ τοὺς θυσιάσῃς, θέλω οὐδὲ δείξει βασάνους καὶ τιμωρίας, ὡς καθὼς καὶ ἄλλους πολλοὺς τιμωρῶντας τοὺς ἐτελείωσα. Καὶ εἰς ἐσένα περισσότερα θέλω ἐπιχειρηθῇ». Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκούσασα ἡ μακαρία δὲν ἐδειλίασεν, ὡσὰν τὰς γυναῖκες, μήτε ἀδιάντροπα ἀποκρίθηκεν, ἀλλὰ ταπεινὰ καὶ ὀρθὰ μὲ πρέπουσαν εὐλάβειαν ἀπεκρίθηκε λέγουσα: «Ἐγώ, ὦ Κιντιανέ, μὲ μαγεῖες καὶ γοητεῖες τοὺς υἱοὺς μου δὲν τοὺς ἀπεστέρησα ἀπ' αὐτὴν

τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀθάνατον ζωὴν καὶ μακρὸν αἰῶνα μὲ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοὺς ἐχάρισα, εἰς τὴν ὁποίαν ἂν ἤθελες ἔλθῃ καὶ σὺ ἔδιωχες τὸν δαίμονα τῆς ἀπιστίας, ὅπου κατοικεῖ μέσα σου, ὡς ποτε ὁ Σαουλ, ἀμὴ διὰ τὰς ἐλπίδες τὰς καλὰς, ὅπου λέγεις ὅτι ἐκατάπεισα τοὺς υἱοὺς μου καὶ ἐκαταφρόνησαν τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ αἰωνίαν ἀνάπαισιν καὶ διὰ τὸν Ἐσταυρωμένον, ὅπου ἐσύ βλάσφημεῖς. Εἰς ἐκείνους, ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται, τὸ ὅσα τοὺς δίδει, δὲν εἶναι λόγος ἀνθρώπινος νὰ παραστήσῃ ἐκεῖνα τὰ κάλλη τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην βασιλείαν. Εἰς τὰ ὁποῖα καλὰ σπουδάζουσα καὶ ἐγὼ ἀγαλλομένη καὶ χαίρουσα νὰ ἀπολυθῶ ἀπὸ τὸ κορμὶ αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω γρήγορα. Τὸ λοιπὸν μὴ καρτερεῖς τὰς τιμωρίας τὰς πολλὰς, ὅπου εἶπες νὰ ἐπιχειρησθῇς ἀνελεήμονα ἐπιμελῶς, μὴ βραδύνεις, μόνον ἐπιχειρήσον».

Τότε ὁ Κιντιανὸς ἔσοντας καὶ νὰ ἀγανακτήσῃ εἰς τὴν ἀπόκρισιν τῆς Μάρτυρος καὶ κατὰ πολλὰ θυμωθεὶς, προστάζει νὰ τὴν κρεμάσουν καὶ μὲ σιδερένια ὀνύχια νὰ καταξαινούν τὰς σάρκες τῆς. Εἶτα μὲ σαρκικὰ τρίχινα νὰ τὴν τρίβουν εἰς τόσον, ὅπου νὰ γυμνωθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὰς σάρκες τῆς. Τότε τὸ πλῆθος, ὅπου ἔτρεχον νὰ ἴδουσι τὴν λαμπρὰν θέαν τῆς Μάρτυρος, εἶδαν μέγιστον θέαμα. Τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἐκοκίνησεν ἀπὸ τὸ πολὺ αἶμα ὅπου ἔτρεχε. Τὰ κόνικα καὶ αἱ ἁρμονίαι ὅλας ἐφάνηκαν καὶ ὡσὰν ὅτι τὰ ἐπάθαιεν ἄλλος, τοσοῦτον ἐκαρτέρει καὶ ἀνδρειώνατο. Γυναῖκες ἦσαν ἐκεῖ καὶ συλλυπούμεναι, τὰ μάγουλά τους ἐκατέβαιναν καὶ τόσα δάκρυα ἔγρυσαν ποταμυδόν. Αὐτὰ ὅλα ἔπαθε καὶ ὑπόμεινεν ἡ Ἁγία Ἰερουσαλήμ.

Τὸ πρῶτον εὐαγγελικῶς πολιτευομένη καὶ ἀφήνουσα τὴν πατρίδα τῆς καὶ ὅλην τῆς τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ὑπάρχοντά της εἰς τοὺς πτωχοὺς διανέμουσα, διὰ τὸν Χριστὸν ἐφθασε εἰς τὴν ἄκραν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποστολικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκ πόλεως εἰς πόλιν πηγαίνουσα, τῆς πίστεως τὴν εὐσέβειαν ἐδίδασκε καὶ πολλὰ πλῆθη μὲ τὴν διδασκίαν τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν ὠδήγησε, τέλος πάντων ἐν ὑστέροις καὶ μὲ τὸ αἶμα τοῦ μαρτυρίου στολισαμένη τὴν κεφαλὴν ἀποτεμνεται καὶ ἀθλητικῶς διαδήματι ἐστεφανώθη νομίμως.

Τινὲς δὲ τῶν φιλοχρίστων καὶ εὐλαβῶν ἀνδρῶν λαβόντες τὸ ἄγνόν της σῶμα ἐκατάθεσάν το εἰς ἓνα μέρος τῆς πόλεως Βερροίας πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ὑστερὰ οἰκοδομήθη ὁ θεῖος ναός, ὅπου

βλέπομεν εἰς τὸ ὄνομά της καθημερινῶς πηγὰς θαυμάτων ἐκχέουσα εἰς δόξαν Θεοῦ τοῖς προστρέχουσι μετὰ πίστεως.

Ὅντως κατὰ ἀλήθειαν αὐτὴ ὑπερέβαλεν ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας μετὰ τὰ καλὰ της ἀνδραγαθήματα ἐγκαρτερήσασα γενναϊότατα καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν της ἐλκύζουσα πολλοὺς λαοὺς εἰς εὐσέβειαν.

Ἀλλὰ μετὰ ποίας ἄλλας ἀγίας νὰ τὴν παρομοιάσωμεν; Μετὰ τὴν Σολομωνὴν; Ἀγκαλὰ καὶ αὐτὴ μαρτυρικῶς διαδήματι στεφανωθείσα μετὰ ὅλα της τὰ παιδιὰ ἐγένηκε θυσία εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ θεληματικά της δὲν ἐπῆγεν, μόνον ἔσσοντας καὶ αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ὑπέφερε τὸ μαρτύριον. Ἀλλ' ἡ καλλιμάρτυς ἀγία ἄφησε πατρίδα καὶ πλοῦτον καὶ περιφάνειαν καὶ διδάσκουσα ἔφερεν ἄπειρα πλήθη ἀνθρώπων εἰς θεοσέβειαν καὶ εἰς κοντολογίαν ὅσον εἶναι μαθητὴς μέσον διδασκάλου καὶ δούλου ἀπὸ ἐλευθέρου, τόσον εἶναι ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὴν Σολομωνὴν περιφανεστέρα.

Ἡ Θέκλα καὶ αὐτὴ ἀποστολικῶς περιπατήσασα καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπὲρ εὐσεβείας ὑπέμεινεν καὶ πλήθη ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν διδασκίαν της προσέφερεν προῖκα εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' οὐ μετὰ γάμου καὶ παιδοποιίας. Ἀλλ' ἡ μάρτυς Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτὴν ὑπερέβηκε καὶ ἐνίκησε. Βλέπουσα τὰ παιδιὰ της πρὸ ὀφθαλμῶν της θυόμενα καὶ Ἀθραμιαία θυσία εἰς τὸν Θεὸν πορευόμενα, μετὰ τὰ ὅποια παιδιὰ στέκεται εἰς τὸν Δεσποτικὸν Θρόνον καὶ αἰωνίως ἀγάλλεται ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύουσα διὰ τὰ συμφέροντα ἀγαθὰ καὶ σωτήρια, δοξάζουσα ἀπαύστως τὸν ἐν Τριάδι ὑμνούμενόν τε καὶ δοξαζόμενον.

Τὰ δὲ ἐπίλοιπα θαύματα τῆς Ἀγίας ἀναρίθμητα παρατρέχονται διὰ τὴν ὥραν, εὐλογημένοι Χριστιανοί, καὶ νὰ μὴ γένῃ καὶ βαρετὸς ὁ λόγος μου πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην. Μόνον ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀναφέρωμεν ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτο κάποιος Μοναχὸς εὐλαδὴς καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Εὐσέβιος. Ἦτο ἡγούμενος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Κούκου, κυβερνῶντας καλῶς καὶ θεαρέστως τοὺς Μοναστάς. Ἰκάνον καιρὸν ἔπειτα ἀναχωρῶντας ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἐσπούδαζε μετὰ πολλὴν πόθον καὶ ἀγάπην νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους Τόπους τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλὴμ, κάμνοντας ἀόκνως τὰς ἱεράς καὶ πνευματικὰς ἐργασίας καὶ τοῦ Θεοῦ διὰ παντὸς δεόμενος, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς μετάνειαν τοὺς ἁμαρτάνοντας, τοὺς δὲ φοβουμένους τὸν Κύριον νὰ φυλάξῃ καὶ νὰ τοὺς στηρίξῃ εἰς τὸ καλόν, ἐξηγουόμενος καὶ τὴν Θεῖαν Γραφὴν καὶ κηρύττων τοῖς πᾶσι φυλάσσειν τοῦ Θεοῦ τὰ προσ-

τάγματα, ἔφθασε δὲ καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς πόλεως Ἐδέσσης περπατῶντας γῆν ἐκ πόλεως εἰς πόλιν καὶ κηρύττων τὸν Οὐράνιον λόγον τοῦ Χριστοῦ, εὗρεν εἰς μίαν τῶν πόλεων τὴν μακαρίαν Ἱερουσαλὴμ, ἡ ὁποία τοῦ ἐδιηγέθηκεν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ὅλην τὴν πολιτείαν τῆς ζωῆς αὐτῆς, ὅτι πῶς ἐπανδρεύθηκε καὶ ἐπῆρε μόνιμον ἄνδρα, μετὰ τὸν ὅποιον ἔζησε χρόνους ὀκτὼ μόνον καὶ ἕκαμε καὶ τρία παιδιὰ μετὰ αὐτὸν καὶ αὐτὸς ἔσσοντας καὶ νὰ ἀποθάνῃ, ἀπέμεινε αὐτὴ χήρα καὶ ἐπέρασεν ὅλην τὴν τὴν ζωὴν ἐν παρθενίᾳ καὶ σωφροσύνῃ καὶ σεμνότητι. Καὶ τὰ παιδιὰ της ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ἐκτρέφουσα καὶ πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν τῶν ἁγίων Μαρτύρων, ἐπαρεκρίναί καὶ τοὺς ἔλεγε πῶς καὶ αὐτὴ ποθεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα καθὼς ἐπιθυμᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὸ ἀπὸ λαυσε διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ προειρημένου πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Καὶ ἀφ' οὗ δὲ ἔλαβε τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἔδωκε τοῦ λοιποῦ τὸ περισσότερον εἰς ἀρετὴν καὶ ἀσκήσιν, διότι δὲν ἔλειπε νὰ κάμῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ κρυφίως χωρὶς νὰ τὴν ἡξεύρει κανεὶς. Ἦτο δὲ πρὸ τοῦ νὰ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ἐνάρετος. Μὰ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ἅγιον καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἔγινε πλεόν ἐνάρετη καὶ ἐστολίσθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀρετῶν, μετὰ τὰς νηστείας δηλονότι καὶ τὰς ἐγκράτειας, μετὰ προσευχὰς καὶ δεήσεις καὶ ὁλονύκτιες στάσεις εἰς τόσον ὅπου καὶ τὸν ἄρτον ὅπου ἔτρωγε καὶ τὸ ὕδωρ ὅπου ἔπινε, τὸ ἔπαιρνε μετὰ τὸν κλαυθμόν. Εἶχε δὲ καὶ δύο σάκκους ἀδρόμους ὑποκάτω τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς, οἱ ὅποιοι κατέτρυχαν καὶ ἐταλαιπωροῦσαν τὸ κορμί της. Τὰ πλούτη δὲ ὅπου εἶχεν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά της, χρυσίον δηλονότι καὶ ἀργύριον καὶ ἐνδύματα, ὅλα τὰ διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πένητας. Ἐχοντας πλοῦτον ἄριστον καὶ θησαυρὸν ἄσυλον μόνον τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν καρδίαν της, φυλάττωντας τὴν πραότητα καὶ τὴν ταπείνωσιν ἐπιμελῶς ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὴν ἐκυτῆς σωτηρίαν ἐργάζετο. Τὰς ἐλεημοσύνας καὶ τὰς φιλοξενίας καὶ τὰς φιλανθρωπίας, ὅπου ἔκαμνε, τίς νὰ τὰς διηγῇ; Διότι δὲν ἔλειπεν ἡμέρα ὅπου νὰ μὴ εὐεργετῇ καὶ νὰ μεταδίδῃ τοὺς πτωχοὺς καὶ πένητας καὶ νὰ ἐπιμελῇται χήρας καὶ ὀρφανῶν καὶ νὰ ὑποδέχεται ξένους, νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ ἀραδίξῃ εἰς τὰς φυλακὰς δίδοντάς τοὺς τὰ ὅσα ἐχρειάζοντο. Τὰ δὲ ἀγαπημένα της παιδιὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ ἐνουθεῖα καὶ ἐδίδασκε νὰ μισήσουν ὅλα τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπιγεία καὶ νὰ ποθήσουν τὰ ἀφθάρτα καὶ αἰώνια.

Καὶ αὐτὴ διετελεῖ ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς τῆς ἐν ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς. Περιήρχετο δὲ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἱερουσαλήμ καὶ τὰς κωμπούλεις Βερροίας διδάσκοντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς ἐποίας κωμπούλεις ἔκαμνε καὶ πολλὰ θαύματα.

Εἰς δὲ τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ Αὐρηλιανοῦ ποὺ ἐβασίλευεν εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως, ἐπιτελοῦσε τὸ γεννήσιον τῆς βασιλείας του, καθὼς εἶχε συνήθειαν ὁ δυσσεβὴς καὶ παράνομος καὶ θυσιῆς πολλὰς ἐθυσίαζεν εἰς τοὺς μαροτάτους αὐτοὺς θεοὺς. Λοιπὸν εἰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔγινε ζηλωτὸς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν αὐτοῦ καὶ διὰ τὰς σέβωνται καὶ νὰ προσκυνῶν αὐτοὺς ὡς θεοὺς ὅλοι. Ὅσοι δὲ πάλιν δὲν θελήσουν νὰ τοὺς προσκυνήσουν διὰ θεοὺς καὶ νὰ τοὺς τιμῶν, τὸν δὲ Χριστὸν ὡς ἀληθινὸν Θεὸν νὰ προσκυνῶν καὶ νὰ τοὺς τιμῶν, νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς παιδεῖες καὶ τιμωρίας. Καὶ ἄλλους μὲν ἐκατέπνιξεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλους δὲ κατέκαυσε καὶ ἄλλους δὲ εἰς φυλακὰς δεινὰς ἐπεμψεν. Ἦ δὲ Ἁγία καὶ ἐνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ ἀκολουθῶντας τοὺς ἁγίους καὶ ἐνδόξους Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ καὶ μόνου Θεοῦ, ἄλλους μὲν ἤρπασεν ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία, ὅπου ἤθελαν νὰ τοὺς φᾶν, καὶ ἄλλους ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅπου τοὺς ἔρριχναν διὰ νὰ πνιγῶν, καὶ ἄλλους ἀπὸ τὴν φωτιά, ὅπου ἤθελαν νὰ καοῦν, διδάσκοντάς τους νὰ σταθοῦν στερεὰ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Τὰ δὲ τίμια καὶ ἅγια σώματα ἐκαίνων τῶν Μαρτύρων, ὅπου ἐπρόφθασαν καὶ ἐμαρτύρησαν, τὰ ἐκίχθον μετὰ ἄρώματα διάφορα καὶ τὰ ἐνταφίαζεν εἰς τόπους τιμίους μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἁγία Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν γενεάν τῆς, τὸ ὄνομα τῆς Σεβαστιανή, ἔμορφη κατὰ πολλὰ καὶ ὡραία, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐμορφύδα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλεν ἀνθρώπους νὰ τοῦ τὴν φέρουσιν, ἐλπίζοντας μήπως τὴν θέλει καταπεῖσῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ κάλλος τῆς. Οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι δούλοι ἐγκατέλιπον τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔφεραν μόνον τὴν Σεβαστιανὴν ἐμπροσθεν τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἂν εἶδε τὸ κάλλος τῆς, ἐξεπλάγη. Διαλεχθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς πολλὴν ὥραν μετὰ τὴν Σεβαστιανήν, ἔμαθε καὶ περὶ τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ, πὺς εἶναι ἐνδοξοτάτη καὶ λάμπει εἰς ὅλες τὰς ἀρετὰς, ἔχει δὲ καὶ πολλὰ προτερήματα φυσικά, μετὰ τὰ ὁποῖα εἶναι στολισμένη ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐστειλε γοῦν ὁ βασιλεὺς τὸν υἱὸν του μετὰ πολὺ στράτευμα, διὰ νὰ τὴν πιάσῃ δηλονότι, νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸν βασιλέα. Πηγαίνοντας

γοῦν τὸ στράτευμα ἀντάμα μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ μέσον τῆς στρατῆς, ἡγριώθη τὸ ἄλογον τοῦ Φιλοδώρου τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς ἕνα γκρεμνὸν καὶ ἐσυτρίφθη τὸ ἕνα του μερὶ καὶ εἶχε μεγάλην ὀδύνην, καὶ ἔτσι τὸν ἔθεσαν οἱ στραῖται εἰς ἕνα ἀμάξι καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὸ δυστύχημα, ὅπου τὸν ἐσυνέβη, ἐλυπήθη κατὰ πολλὰ. Ἦ δὲ Σεβαστιανὴ ἔμεινε καθαρά καὶ ἀβλαβὴς ἀπὸ τὸν βασιλέα. Ἀνήγγειλε δὲ τῇ βασιλεῖ τὰ περὶ τῆς μακαρίας Ἱερουσαλήμ, ὅτι δύναται διὰ τῶν ἁγίων τῆς εὐχῶν νὰ ἰατρεύσῃ τὸν υἱὸν του καὶ σπουδάζει λοιπὸν νὰ τὴν φέρῃ ἔδω μετὰ πολλῆς τιμῆς. Ταῦτα καὶ ὁ Φιλόδωρος ὁ υἱὸς του ἀκούσας ἐπαρακάλεσεν τὸν πατέρα του νὰ στείλῃ νὰ τὴν φέρουν τὴν ἁγίαν μετὰ δωρεὰς πολλὰς καὶ τιμὰς. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔδωκε ἱκανὰ εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ ἐπαρήγγειλε νὰ τὴν δώσουν τὰ δῶρα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ ἔλθῃ. Οἱ δὲ δούλοι ἐξεληθόντες ἀπέδωκαν τὴν ἁγίαν ἐκεῖνα τὰ δῶρα, ὅπου τὴν ἐπεμψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τὴν εἶπαν καὶ τὴν λύπην του, ὅπου ἔχει διὰ τὸν υἱὸν του, καὶ ὅτι πιστεύουν τὰ λόγια, ὅπου μᾶς ἐδίδαξε, καὶ ὅτι πὺς ὁ Φιλόδωρος ἔχει χωρὶς ἄλλο νὰ λάβῃ τὴν ὑγίαν του διὰ τῶν τιμῶν εὐχῶν. Δεξαμένη το λοιπὸν τὴν δέσιν αὐτῶν, ἔγραψε γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔλεγον αὐτῇ: «Βασιλεῦ Αὐρηλιανέ, ἂν ἴσως καὶ πιστεύσῃς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐπουράνιον Βασιλέα καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων, θέλει ἰατρευθῇ ὁ υἱὸς σου ὁ Φιλόδωρος». Ὁ δὲ βασιλεὺς δεξάμενος τὰ παρὰ τῆς ἁγίας σταλθέντα γράμματα ἀσπασίως καὶ εὐλαβῶς, τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ μερὶ τοῦ υἱοῦ του, ὅπου εἶχε τὸν ἄμετρον πόνον. Καὶ πάραυτα ἰατρεύθη ὁ Φιλόδωρος ὁ υἱὸς του καὶ ἔγινεν ὑγιὴς ὡς τὸ πρότερον, περιπατῶν καὶ ἀγαλλόμενος. Ἐγινε δὲ τότε χαρὰ μεγάλη εἰς ὅλους ἀντάμα μετὰ τὸν βασιλέα καὶ εἰς ὅλα τὰ στρατεύματα καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς τοὺς ἔδωκεν. Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἀντάμα μετὰ τὸν υἱὸν του καὶ μετὰ τὴν Σεβαστιανήν καὶ μετὰ πολλοὺς ὅλους τοὺς μεγιστάνας ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα Ἱερουσαλήμ, ὑμνοῦντες καὶ δοξάζοντας τὸν Θεόν, ὅπου ἰάτρυνε τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Φιλόδωρον διὰ τῶν ἁγίων τῆς εὐχῶν.

Ἐξεληθοῦσα δὲ ἡ δούλη τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ ἐκ τῆς παροιρίας αὐτῆς ἀκτινοβολοῦσα, ὡς περ ἀστὴρ φαεινότετος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἔλαμπεν ἀπὸ τὸν ἥλιον λαμπρότερον καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος αὐτοῦ ἀντάμα μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως καὶ μετὰ τὸν βασιλέα καὶ μετὰ τὴν

συγγενάδα τῆς ἁγίας, τὴν Σεβαστιανήν, ἐξέστησαν καὶ ἐθαύμασαν εἰς ἐκείνην τὴν λαμπρότητα τὴν θεοειδῆ τοῦ προσώπου της. Ἡ δὲ ἁγία Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ διδάσκοντάς του τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ προσκαλεσαμένη τὸν προσηγμένον ἄνδρα Εὐσέβιον, ὁ ὁποῖος ἔγινε καὶ ἡγούμενος, τὸν εἶπε νὰ τοὺς βαπτίσῃ. Καὶ οὗτος ἔπιασε καὶ τοὺς ἐθάπτισεν ὅλους εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοὺς ἔδωκε τῶν θεῶν μυστηρίων. Καὶ διδασκόμενοι παρὰ τῆς ἁγίας καὶ λαβόντες τὰς ἁγίας της εὐχάς, ἀνεχώρησαν ἀπ' αὐτὴν αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτῶν.

Καὶ ἤθελον παύσαι ἕως αὐτοῦ τὸν λόγον μὲν εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἀμὴ παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην σας νὰ ἀκούσητε καὶ ἕτερον θαῦμα τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ, ἵνα ἀπολαύσητε καὶ τὸν ἄξιον μισθὸν παρὰ τῆς ἁγίας.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν βασιλείων Ἀντιόχου τε καὶ Σελευκίου ἐσηκώθη διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους χρόνους ἦτο καὶ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλὴμ περιπατῶντας ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐδίδασκε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἦτο δὲ εἰς ἓνα τόπον ἀλωσθή καὶ δενδρώδη, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκατοίκει ἓνας δράκοντας μεγάλος καὶ φοβερός καὶ ἔκαμεν πολλὴν φθορὰν εἰς τὴν στράταν ἐκείνην, ὅπου ἀπερνοῦσαν. Καὶ ἄλλους μὲν ἀπεξήρανε μὲ τὸ φοβερὸν ἐρύχισμα ὅπου ἐβρύχη, ἄλλους δὲ ἐκατέπινεν.

Υἱὸς δὲ τινος χήρας εὐσεβοῦς καὶ φοβουμένης τὸν Θεὸν ἔτυχε καὶ ἐπέρνα τὴν στράταν, μὴ ἠξεύρωντας, πῶς ἐκατόκει ἐκεῖ ὁ δράκων ὁ μέγας καὶ φοβερός. Ἐσυνέβη δὲ περιπατῶντας, τὸν εὗρεν ὁ δράκων καὶ ἐβρύχησε κατ' ἐπάνω του. Ὁ δὲ νεανίας ἀπὸ τὸν βρυγμὸν τὸν ἄγριον καὶ φοβερὸν ἐξέψυξεν καὶ ἐκοίτετο νεκρός. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ τοῦ νεανία, ὡς ἤκουσε τὸ μέγα κακόν, ὅπου ἔπαθεν ὁ υἱὸς της καὶ ἐφονεύθη, μεγάλως ἀναστενάξασα ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς προσευχομένη τῇ Θεῷ καὶ λέγουσα. «Κύριε ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὴν ἀθλίαν, ὅτι καμμίαν παρηγορίαν δὲν ἔχω διότι παρηγορίαν μου εἶχον ἐτοῦτόν μου τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον καὶ μοῦ τὸν ἐδώρησεν ἡ ἀγαθότης σου, ἔχοντάς τον ἐλπίδα σωτηρίας καὶ βοηθείας εἰς τὸ γῆράς μου. Καὶ ἰδοὺ καὶ αὕτη ἡ ἐλπίδα μου ἐχάθη καὶ εἰμαι εἰς πολλὴν θλίψιν καὶ λύπην ἢ ταλαίπωρος».

Τότε δὲ εἰς τὴν πολλὴν θλίψιν καὶ λύπην, ὅπου εἶχε διὰ τὸν υἱόν της τὸν πεφονευμένον ἀπὸ τοῦ δράκοντος, ἄγγελος Κυρίου τὴν ἐκτόπησεν εἰς τὸ πλευρόν της καὶ τῆς εἶπεν. «Ὁ γύναι, ἔσπερε μετὰ λόγου σου τὴν δούλην τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλὴμ καὶ σύρε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ κατ' ἐπάνω τοῦ φοβεροῦ δράκοντα καὶ θέλεις ἀπολαύσεις τὸν υἱόν σου». Ἐσηκώθη γοῶν ἡ γυνὴ ἐγλήγορα καὶ ἐπῆγε, καθὼς τὴν εἶπεν ὁ ἄγγελος εἰς τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καὶ πέφτει εἰς τὰ ποδάρια της παρακαλῶντάς την. Ἐδιηγῆθη δὲ καὶ τὴν ὄρασιν, ὅπου εἶδεν, καὶ πῶς τῆς εἶπεν νὰ πάρῃ τὴν Ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ νὰ ὑπᾶν ἐναντία τοῦ δράκοντος νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν υἱόν σου. Ἡ δὲ δούλη τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλὴμ, ὡς ἤκουσε πάντα τὰ λόγια ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἔλαβε τὸ μέγα ἄρμα τοῦ τιμίου καὶ ζωποιοῦ σταυροῦ καὶ ἐβγήκεν καταπάνω τοῦ δράκοντος. Πηγαίνοντας δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐκοίτετο νεκρὸν τὸ κορμὶ τοῦ νέου. Σηκώνοντας τὰ χέρια της ὑψηλὰ εἶπεν. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μέγας ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὅπου ἰατροεῖς τοὺς συντετριμμένους ἀπὸ μεγάλων ἀσθενειῶν, σώξεις τοὺς ταπεινοὺς, ἐσὺ ὅπου ἐκατάλυες τοῦ διαβόλου τὰ ἔργα καὶ αὐτὸν ἐδέσμευες εἰς τὰ κατώτατα τοῦ Ἄδου, ὅπου δὲν θέλεις κανένα ἄνθρωπον νὰ ἀπολεσθῇ, ἀλλὰ νὰ σωθοῦν ὅλοι καὶ νὰ μεθέξουν ἀπὸ τὴν χαρὰν σου. Ἐσὺ ὅπου ἀνάστησες τοὺς ἀποθαμένους εἰς τὸν Ἄδην καὶ πολλὰ σώματα τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων ἀπὸ τὰ μνήματα ἔβγαλες καὶ τοὺς ἐχάρισες ζωὴν, ἐσὺ ὅπου κατοικεῖς φῶς ἀπρόσιτον, ἐσὺ ὅπου εἶσαι ἡ ἐλπίδα καὶ βοήθεια τῶν θλιβομένων καὶ καταπονουμένων, ὅπου προστρέχουν ἐξ ὅλης καρδίας ἐπὶ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον. Ἐσὺ ἀνάστησες τὸν υἱόν της χήρας διὰ τοῦ Προφήτου Ἠλίου καὶ τὸν ἀπόδωσες ζωντατὸν καὶ ὑγιὲ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, ἐσὺ ὅπου προσδέχεσαι τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, ἐσὺ ὅπου προσδέχεσαι τῶν μετανοούντων, ἐσὺ ὅπου ἐποίησες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, ἐσὺ ὅπου ἔστησες τὸν ἥλιον εἰς ἔξουσίαν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν σελήνην εἰς ἔξουσίαν τῆς νυκτός. Αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα Βασιλεῦ Παντοκράτορ, ἀνάστησον τὸν υἱόν της χήρας ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ Πανάγιόν σου ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶναι εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν».

τῆς ἀγίας ἐσέθη ὁ δράκων εἰς τὸ μέσον τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐσφύριξε σφυριγμὸν μέγαν καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν σφυριγμὸν μεγάλη βρόμα καὶ δυσωδία. Ἡ δὲ κάμινος ἐκράτησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἕως οὗτο ἑκατέκαυσε καὶ τὸν κορμὸν τοῦ δράκοντος.

Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους καὶ ἐνδόξους τῶν ἐλλήνων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις βλέποντες τὸ θαῦμα, φόβῳ καὶ τρόμῳ συνεχόμενοι, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, ὅτι διὰ τῶν τιμῶν εὐχῶν τῆς ἀγίας Ἱερουσαλὴμ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὴν βλάβην τοῦ δράκοντος.

Εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐγένηκε πείνα μεγάλη εἰς τὴν Βέρροϊαν καὶ εἰς ὅλα τὰ περὶχωρά ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀνυδρία, ὅπου τριάκοντα μῆνας καθόλου δὲν ἔβρεξεν εἰς τὴν γῆν οὔτε ψυχάλισεν, ὅπου ἔστιψαν ὅλαι αἱ βρύσες καὶ πολλὰ ποτάμια ἐξηράνθησαν καὶ οὔτε ἡ γῆς ἐβλάστησε καρπὸν καὶ χορτάρια μήτε τὰ δένδρα κάρησαν πωρικά καὶ ἄνθια.

Μὰ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τί οἰκονόμησεν; Ἐφάνηκεν ἡ δουλιὰ τοῦ Θεοῦ Ἱερουσαλὴμ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχουσα σιμά τῆς καὶ μερικὰ σακκία. Καὶ εὐροῦσα ἐκεῖ καράβια φορτωμένα σιτάρι, λέγει τοὺς караβοκυρέους: «Νὰ σὰς εὐλογῇ ὁ Θεὸς παιδιά καὶ νὰ σὰς φυλάττῃ ἀπὸ πᾶν κακὸν καὶ ἐνάντιον πρᾶγμα». Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἐχαιρέτισαν χαρούμενοι ἀπὸ τῆς εὐχῆς, ὅπου τοὺς εἶπε. Καὶ πάλιν τοὺς εἶπε δεύτερον ἡ Ἀγία: «Παδιά, τί εἶναι τὸ φορτίον σας;» Καὶ ἐκεῖνοι εἶπον. «Σιτάρι εἶναι, κυρία μου, καὶ τὸ ἡγοράσαμε καὶ τὸ ἔχομεν τρεῖς μῆνες, ὅπου καρτεροῦμεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ δὲν φουξ ἄνεμος νὰ μᾶς ἐβγάλῃ ἀπὸ ἐδῶ νὰ πάμε εἰς τὸ ταξεῖδι μας. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ σιτάρι, καθὼς βλέπομεν τίποτες δὲν κερδίζομεν». Ἡ δὲ ἁγία τοὺς εἶπεν: «Τάχα διὰ πόσον ἔχετε κατὰ νοῦν νὰ πωλήσητε τὸ σιτάρι καὶ εἰς πόσῃ τιμῇ νὰ τὸ δώσητε;». Ἐφάνη δὲ τοὺς караβοκυρέους, ὅταν τοὺς ὁμιλοῦσε, νὰ εἶναι τινὰ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους τοῦ Παλατίου, διότι ἔτσι ἔλαμπεν ἡ θεωρία τῆς. Ἡ δὲ ἁγία συβαίνουσα μέσα εἰς τὰ καράβια ἔδωκε τοὺς караβοκυρέους ἀπὸ τριακόσια νομίσματα καὶ τοὺς εἶπε νὰ πηγαίνετε τὸ σιτάρι, ὅπου σὰς εἶπῶ. Καὶ ἐκεῖνοι δεξάμενοι μὲ πολλὴν χαρὰν τὰ φλωριά εἶπον: «Ποῦ ὀρίζεις νὰ τὸ πάμε καὶ πρὸς ποῦ ὀρίζεις νὰ ὁρμενίσουμε;» Ἡ δὲ Ἀγία εἶπεν. «Εἰς τὰ

μέρη τῆς Βερροϊας καὶ εἰς τὰ περὶχωρά τῆς, διότι ἐκεῖ ἔχω σπίτια καὶ ἔχω καὶ μίαν ἀδελφὴν ὀνόματι Ἱερουσαλὴμ καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ἐγνοιάζομαι τόσον καὶ τοὺς ἐπιμελοῦμαι».

Καὶ οἱ караβοκυρέοι μὴ φέροντες νὰ θεωροῦν τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους τοὺς: «Μεγάλην δόξαν ἔχει ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος καὶ μεγάλην ἔννοιαν ἔχει διὰ τὸν τόπον του». Κατὰ δὲ πρόνοιαν Θεοῦ παρευθὺς ἤρχισεν ἓνας ἄνεμος καλὸς καὶ παρευθὺς οἱ караβοκυρέοι χαρούμενοι ἔβαλαν τὰ ἄρμενα καὶ ἐκίνησαν εὐδοούμενοι εἰς τὸ πέλαγος. Καὶ ὥσάν ἦλθαν μεσοστρατῆς, ἐσυμβουλευθήκαν ἀλλήλους τοῦ οἱ ναῦτες νὰ πάσιν εἰς ἄλλα μέρη καὶ εἰς ἄλλον τόπον. Καὶ ὥσάν ἐγύρισαν τὰ ἄρμενα εἰς ἄλλην στραταν παρευθὺς ἀγριώθη ἡ θάλασσα κατεπάνω τοὺς καὶ πολλὰ κύματα τοὺς ἐπερικύκλωσαν καὶ μέγας κίνδυνος τοὺς ἐπανεύρηκεν τόσον, ὅπου ἐγύρευαν νὰ χύσουν τὸ σιτάρι καὶ δὲν ἤμποροῦσαν. Ἡ δὲ ἁγία τοὺς εἶπεν. «Παδιά διατί ἐσυμβουλευθήκατε κακῶς διὰ λόγον μου καὶ τί δόλον εἴχετε εἰς τὸν νοῦν σας καὶ διὰ τοῦτο κινδυνεύετε ἔτσι; Εἶδετε πλέον, τοιοῦτον πρᾶγμα ποτέ σας νὰ μὴ τὸ κάμετε». Καὶ ἔπιασεν ἡ Ἀγία τὸ τιμόνι καὶ παρευθὺς ἔπαυσεν ὁ ἄνεμος καὶ καταπράυναν τὰ κύματα εἰρήνη εἰς τὰ μέρη τῆς Βερροϊας.

Ἐβγήκαν ἔξω εἰς τὰ χωρία καὶ ἐμοίραζαν τὸ σιτάρι δίχως ἄσπρα καὶ δίχως νὰ παίρνουν τίποτας φλωριά ἢ γρόσια. Οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅπου ἐπήγαιναν καὶ ἐπαιρναν τὸ σιτάρι, ἔλεγον. «Διὰ ποῖαν ἀφορμὴν μᾶς μοιράζετε αὐτὸ τὸ σιτάρι ἔτσι χωρὶς ἄσπρα;» Οἱ δὲ караβοκυρέοι ἔλεγον. «Ἐνας ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ πλέρωσεν τὰ ἄσπρα καὶ μᾶς εἶπεν νὰ τὸ φέρωμεν αὐτοῦ νὰ τὸ μοιράσωμε χωρὶς πληρωμὴν, ὁ ὅποιος μᾶς εἶπεν πῶς ἔχει αὐτοῦ εἰς τὴν Βέρροϊαν ὁσπῆτια καὶ ἀδελφὴν ὀνόματι Ἱερουσαλὴμ. Καὶ ὥσάν ἦλθαμεν εἰς τὸ πέλαγος ἐβουληθήκαμεν νὰ τὸ πωλήσωμεν καὶ ἐκινδυνεύσαμεν νὰ πνιγῶμεν ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης καὶ τὰ κύματα καὶ ἐφάνη πάλιν εἰς τὸ καράβι καὶ μᾶς ἐγλύτωσεν. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ μοιράζομεν ἔτσι χωρὶς πληρωμὴν».

Οἱ δὲ Χριστιανοί, ὅπου ἐπαιρναν τὸ σιτάρι, πόσῃ χαρὰν σὰς φαίνεται νὰ ἔκαμνον τὴν ὥραν ἐκείνην ὅπου ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν πείναν; Πτωχοὶ χωρὶς ἄσπρα. Καὶ πόσῃ δοξολογίαν ἀνέπεμ-

πον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἁγίαν μεγαλομάρτυρα Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἐφύλαε ἀπὸ τόσῃν μεγάλῃν πείνᾳ καὶ ἀκρίβειαν. Ὅμοίως ἐχαίρονταν καὶ οἱ καρaboκυρέοι εἰς τὸ θαῦμα τῆς ἁγίας, ὡς ποὺ ἐκείνοι ἀκόμη δὲν ἤξευραν τίποτα ἀπὸ τὰ θαύματά της. Δὲν εἶχαν ἀκούσει ἄλλο προτιότερα.

Τὴν δὲ νύκτα ἐκείνην ἐφάνη μερικὸς εἰς τὸν ὕπνον τοὺς πῶς ἐστέκοντο ἡ Ἁγία καὶ ἔκαμνεν ~~δεῖξαι~~ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγε· «Θεὲ πολυέλεε καὶ οἰκτίρμονα ἐπίβλεψον εἰς τὸν λαόν σου, ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ σου, ὅπου διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐσαρκώθη εἰς τὴν ἁγίαν Παρθένον ἄνευ σπορᾶς καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν κατὰ τὰς Γραφὰς τοῦ ἀοράτου Θεοῦ καὶ Πατρός. Αὐτῷ ~~ἐὺσπλαγνίσου~~ τὸν λαόν σου καὶ δὸς τὴν δωρεάν σου καὶ βρέξον τὴν γῆν βροχὴν καλὴν διὰ τὴν πότισίη τὰ αὐλάκια τῆς γῆς καὶ οἱ τόφροι, τὰ ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ ὑπὸ σελήνης νὰ καταβρεχθῶν μετὰ τὴν βροχὴν τοῦ ἐλέους. Ὅτι σοὶ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Καὶ ὥσάν ἐτελείωσε τὴν εὐχὴν εὐλόγησε τοὺς ναυκλήρους καὶ τοὺς εὐρισκομένους ἐκεῖ καὶ ἀπέκει ἐχάθηκεν. Καὶ πάραυτα ἄρχισε μία βροχὴ καὶ ἐπότισε τὴν διψασμένην γῆν, ὅπου ἐδιψοῦσε τριᾶκοντα μῆνας, καὶ ἐσπείραν οἱ Χριστιανοὶ χαροῦμενοι, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν μεγαλομάρτυρα Ἁγίαν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν λόγον μας τόσον καλὸν καὶ τόσῃν εὐεργεσίαν. Καὶ πάντοτε δὲν παύει, ὅπου διὰ λόγου μας πρεσβεύει νύκτα καὶ ἡμέρα, διότι ὁ Θεὸς εἰσακούει τοὺς ἁγίους, ὅπου τὸν παρακαλοῦν διὰ λόγου μας, καὶ δίδει χωρὶς ἀμφιβολίαν ὅσα ψυχωφελῇ καὶ σωτήρια τὸν ζητοῦμεν διὰ τὴν ζωὴν μας ὥς ἐλε ἡμῶν καὶ εὐσπλαχνος. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ζ' Ἔτος ~~αχϞα'~~ (1671)

Ἐτελειώθη παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου Παπαγεωργίου

